

暴君

2

กษัตริษหวนคิน

บ้านบ้านเทอดิหัว เขียน
ปราณหยก แปล
อวยาง RIN ภาพ

ตัวอย่าง

ร่วมพูดคุย สอบถาม:

กับนิยายเอเวอร์รายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

แผนการสลับลังก์ของปู่เช้าหลังเดินทางมาถึงเล่มที่สองแล้ว หมดแต่ละตัวของเขา กำลังค่อยๆ คืบคลานไปข้างหน้าทีละน้อย และไม่ใช่ว่าระหว่างทางจะต้องเผชิญกับอะไรหรือจะต้องคร่ำครวญของผู้ที่ขัดขวางอยู่สักกี่คน ปลายทางที่องค์ชายใหญ่หมายมาดเอาไว้ก็มีเพียงภาพตัวเขาและเว่ยเจี๋ยครองคู่กันอย่างเป็นสุขเท่านั้น... แต่ก็ไม่ใช่ว่าทุกเส้นทางจะผ่านไปอย่างราบรื่น และระหว่างนั้นเองคนข้างกายอย่างเว่ยเจี๋ยก็มิได้เห็นด้วยไปเสียทั้งหมด ปู่เช้าหลังจึงต้องค่อยๆ เดินหมากทีละตัวอย่างรอบคอบไปพร้อมกับการทะลอมเจ้าตัวโง่ของเขามาให้เข้าใจ ทำที่สุดแล้วเรื่องราวของหนึ่งองค์ชายหนึ่งผู้คุ้มกันน้อยจะลงเอยอย่างไร ติดตามได้ในทรานซาวนด์เล่มจบนี้กันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

האגודה

แนะนำตัวละคร

* ฉู่เซ้าหลิง

องค์ชายใหญ่แห่งต้าฉู่ โอรสองค์โตผู้ถือกำเนิดจากฮองเฮาผู้ล่วงลับ รูปโฉมหล่อเหลาตรึงตรา ละม้ายคล้ายหลิงฮองเฮาผู้เป็นมารดาอยู่หลายส่วน ทุกอากัปกิริยาของเขาล้วนสูงส่งงามสง่า ฉู่เซ้าหลิงมีอุปนิสัยเย็นชาเยือกข่ม ทั้งยังเจ้าเล่ห์มากแผนการและเจ้าคิดเจ้าแค้น ผู้คนต่างเล้าลือกันว่าเป็นองค์ชายที่โหดเหี้ยมน่ากลัวที่สุด

* เว่ยจี

ผู้คุ้มกันตัวน้อยผู้มีใจรักดีต่อฉู่เซ้าหลิงเพียงผู้เดียว ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา แม้จะไม่ถึงขั้นรูปโฉมงดงามอย่างฉู่เซ้าหลิงแต่ก็นับได้ว่าไม่เลว อุปนิสัยอ่อนโยนว่าง่าย ทวากล้าหาญและเด็ดเดี่ยว แม้เว่ยจีจะเป็นคนนิสัยดี แต่เขาไม่มีความอดทนสำหรับคนที่คิดร้ายต่อฉู่เซ้าหลิงเลยแม้เพียงเสี้ยว

* ฉู่เซ้าหยาง

องค์ชายสี่แห่งต้าฉู่ โอรสองค์เล็กผู้ถือกำเนิดจากฮองเฮาผู้ล่วงลับ เป็นน้องชายร่วมอุทรที่ฉู่เซ้าหลิงเคยรักตั้งแต่เกิดมาดวงใจ

* ฉู่เซ้าห้วน

องค์ชายรองแห่งต้าฉู่ เป็นโอรสที่ฮองเต้โปรดปรานที่สุด เพราะกำเนิดจากสนมรักอย่างลิ่เพย

* ฉู่เซ้าเถา

บุตรที่เกิดจากภรรยาเอกของหวงอ๋อง เคยเป็นสหายร่วมเรียนที่สำนักศึกษาหลวงของฉู่เซ้าหลิง มารดาของเขายังเป็นลูกพี่ลูกน้องกับหลิงฮองเฮาจึงใกล้ชิดสนิทสนมกับฉู่เซ้าหลิงเป็นพิเศษ

האגודה

บทที่ 56

ฉู่เซ่าหลังข้างใสใจเรื่องของฉือวี่จริง ๆ เพราะหลังจากนั้นไม่ว่าฉู่เซ่าเถาจะวิ่งเดินทางใดล้วนนำเทียบของฉู่เซ่าหลังติดตัวไปด้วยทั้งสิ้น ต่อให้ผู้อื่นไม่เห็นแก่หน้าของชื่อจื่อต่างถิ่นก็ต้องเห็นแก่หน้าของฉู่เซ่าหลัง ผังราชนิกุลเริ่มมีการขอร้องแทนชื่อต้าจางกงจู๋ ด้วยนางไร้ทนายท การมอบบรรดาศักดิ์ให้ฉือวี่ยอมถือได้ว่าเป็นการแสดงน้ำใจต่อราชนิกุลสายชื่อต้าจางกงจู๋

ฉือวี่อายุยังน้อย หากต้องมอบบรรดาศักดิ์ซึ่งปราศจากที่ดินและอำนาจที่แท้จริงให้แก่เขา เช่นนั้นฮ่องเต้ก็ไม่ได้ใส่ใจ ฎีกาของหลายๆ คนจึงแสดงความมีน้ำใจด้วยการยกย่องคุณงามความดีของชื่อต้าจางกงจู๋ในช่วงหลายปีที่นางอาศัยอยู่ในเมืองหลวงขึ้นมา ด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจในความอาภัพของต้าจางกงจู๋ จึงอยากขอให้มีการพระราชทานบรรดาศักดิ์

ยังไมทันที่หนังสือแต่งตั้งผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์จะลงมา สกุลฉีหลายครอบครัวที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวงก็พากันตื่นตัว หลังจากหาทั้งสามคนของฉือวี่รู้เรื่องการแต่งตั้งผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ก็มารวมตัวเพื่อหารือกันเป็นเวลาหนึ่งวันก่อนจะตกลงกันว่าต้องไปหาฉือวี่เพื่อ 'อยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว'

ฉือวี่ติดตามอยู่ข้างกายฉู่เซ่าเถามาตลอด หากไม่ได้อยู่ในวังก็จะตามอีกฝ่ายออกไปเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ กว่าคนสกุลฉีจะตามตัวเขาพบก็ไม่ใช่เรื่องง่าย สุดท้ายต้องอาศัยตำแหน่งขุนนางของเครือญาติที่มาจากการแต่งงานชนิดอ้อมหลายต่อหลายทอด ใช้สารพัดวิธีจนสามารถฝ่ากข้อความผ่านท่านอาเล็กของ

อุ้ซ่าเถาให้นำความไปบอกฉือวี่หนึ่งประโยคว่า 'ไม่ได้พบกันนาน ได้ยินว่าหลานชายกลับมาเมืองหลวงแล้ว รู้สึกคิดถึงหลานไม่น้อย ขอให้มาเยี่ยมที่จวนสักครั้ง'

อุ้ซ่าเถาฟังคำพูดประโยคนี้อแล้วหัวเราะเสียงเย็น ตั้งท่าจะปฏิเสธ ตอนที่อุ้ซ่าเถานั้นหมายกับสกุลฉินนั้นเขาได้รับศักดินาแล้ว ในวันแต่งงานตัวแทนราชสกุลกับรองเสนาบดีกรมพิธีการเป็นผู้พาชายาซื้อจื่อไปยังดินแดนศักดินา เมื่อถึงช่วงฉลองปีใหม่นี้ปีถัดมาหองอ่องไม่ได้เดินทางมาที่เมืองหลวง ทำให้อุ้ซ่าเถาไม่เคยพบญาติฝ่ายภรรยาเลย

ตอนจวนฉีกังกเกิดเรื่อง ก่อนจากโลกนี้ไปชายาซื้อจื่อได้กำชับอุ้ซ่าเถาว่า ฉือวี่ไร้คนดูแล ขณะที่ใกล้หมดลมหายใจ นางดึงมือของอุ้ซ่าเถาไปกุมไว้พลางรำให้ ขอร้องให้เขารับฉือวี่มาอบรมดูแลด้วยตัวเอง อุ้ซ่าเถารู้สึกผิดต่อชายาซื้อจื่อ จึงรับปากทันที ยามนั้นเขาได้รับการแต่งตั้งเป็นซื้อจื่อแล้ว หากไม่มีราชโองการอุ้ซ่าเถาก็ไม่สามารถเดินทางออกจากดินแดนศักดินา เขาจึงทำได้เพียงส่งมือดีที่สุดของตนไปรับตัวฉือวี่ที่เมืองหลวง ตอนแรกอุ้ซ่าเถาเกรงว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นระหว่างการเดินทางที่แสนยาวไกล เขาจึงกำชับคนที่ไปรับฉือวี่ว่าไม่ต้องไปเสียตังข้าวของไร้สาระ ให้รับตัวคนกลับมาได้ก่อนเป็นพอ คนที่เดินทางไปรับก็คำสั่ง แต่ไม่คิดว่าพอรับตัวคนกลับมาได้ก่อนเป็นพอ คนที่เดินทางไปรับก็คำสั่ง แต่

แม้อุ้ซ่าเถามีได้ปรารถนาในทรัพย์สินสมบัติของฉือวี่ แต่การเห็นอีกฝ่ายจากบ้านมาโดยไม่มียิ่งใดติดไม้ติดมือมาเลยมันก็ทำให้เขานึกสงสัยไม่น้อย จึงสอบถามคนที่ไปรับ ทำให้ได้รู้ว่าตอนพวกเขาไปหาคุณชายน้อยสกุลฉินนั้นคุณชายน้อยอาศัยอยู่ในบ้านผู้พำนักหลังหนึ่งแถบชานเมือง ไม่มีแม้แต่ผู้ติดตาม ยามนั้นฉือวี่กำลังหุงหาอาหารกินเอง

หลังคนของอุ้ซ่าเถาแจ้งจุดประสงค์ในการมา ฉือวี่ถึงเพิ่งรู้ว่าชายาซื้อจื่อจากโลกนี้ไปแล้ว เขาร้องไห้โฮออกมาทันที เดิมทีเด็กหนุ่มตั้งใจเดินทางไปขอพึ่งพี่สาว แต่เกรงว่าความตกต่ำของตนจะไปเพิ่มความลำบากให้ชายาซื้อจื่อ พอตอนนี้เมื่อได้รู้คำสั่งเสียของพี่สาวจึงรับคำ ขายบ้านผู้พำนักเพื่อติดตามพวกเขาขึ้นเหนือมายังดินแดนศักดินา

แม้ฉีกังกจะกระทำความผิดและได้รับโทษเรียบร้อยแล้ว แต่เพราะเห็นแก่

ซู้อี้ต้าจ้างกงจู๋ ฮ่องเต้จึงไม่ได้ดำเนินการริบทรัพย์ ทว่าสุดท้ายจวนองค์หญิงหนึ่งหลังรวมเข้ากับจวนผู้ที่มีบรรดาศักดิ์กึ่งหนึ่งหลังนั้น ฉื่อวี้ที่เป็นหลานชายคนโตของบ้านใหญ่กลับได้มาแค่บ้านหลังหนึ่ง ซ่างเป็นเรื่องน่าขบขันเสียนี้กระไร

ยามนั้นฉู่ซาเถาได้รู้เช่นเห็นชาติของพวกเขาๆ ของฉื่อวี้ เขาจึงไม่อนุญาตให้ฉื่อวี้ไปมาหาสู่กับอีกฝ่าย เวลานี้ฉื่อวี้กำลังจะได้รับบรรดาศักดิ์ ยิ่งไม่มีความจำเป็นต้องญาติกับพวกเขา ผู้ใดจะรู้ว่าฉื่อวี้ผู้อ่อนแอบบบบางกลับลุกขึ้นก้มศีรษะบอกว่า "ขอบคุณได้เท่าที่ช่วยเจรจา ขอรบกวนให้เต้ให้ช่วยไปบอกพวกท่านอาที่ว่าพຽນนี้ข้าว่าง จะเดินทางไปที่จวนด้วยตัวเอง"

ฉู่ซาเถามีสีหน้ารำคาญใจ "เจ้าจะมากเรื่องไปใย?"

ใบหน้าของฉื่อวี้มีแววเยาะหยันवादผ่านบางๆ เขานึกถึงถ้อยคำที่ฉู่ซาเถาหลังพูดกับเขาตอนไม่มีใครอื่นวันนั้นแล้วหัวเราะเสียงเย็นอยู่ในใจ พูดเสียงต่ำ "อย่างไรก็เป็นครอบครัวเดียวกัน ไปพบหน่อยดีกว่า"

ฉู่ซาเถาทำอะไรไม่ได้ เพราะต่อให้เขาไม่พอใจ แต่เมื่อเจ้าตัวปราชญ์เขายอมต้องปล่อยให้ฉื่อวี้ไป

"หลังจากนั้นเล่า?" น้ำเสียงของฉู่ซาเถาหลังนำฟัง ทั้งยังเล่าเรื่องสั้นกระชับ โดยเฉพาะเรื่องยุ่งๆ ของผู้อื่นเขายิ่งเล่าได้น่าสนุกชวนติดตาม เว่ยจีฟิงเพลินจนเปลืองเรื่อง "คุณชายน้อยสกุลฉีไปจริงหรือไม่"

ฉู่ซาเถาหลังเอนตัวลงบนตั่งเขี้ยวเขี้ยวवादลายทองด้วยท่าที่เกียจคร้าน เมื่อรังว่างของเว่ยจีให้มาพิงอยู่บนหมอนนุ่มด้วยกันแล้วก็เอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเฉื่อยเฉื่อย "ฉื่อวี้ยอมต้องไปอยู่แล้ว คนพวกนั้นไปเบียดเสียดยัดเยียดอยู่ในบ้านอารองของเขา ทั้งสายหลักสายรอง ลูกภรรยาเอกลูกอนุภรรยา เต็มบ้านไปหมด พอเห็นฉื่อวี้ก็ร้องไห้ พูดถึงเรื่องดังามในอดีตราวกับคิดถึงฉื่อวี้มาหลายภพหลายชาติ เมื่อได้พบหน้าอีกครั้งจึงรู้สึกตื่นตันใจอย่างมาก สุดท้ายคนที่ฉู่ซาเถาให้ติดตามฉื่อวี้ไปต้องลากตัวเขาออกมา หาไม่แล้วร่างน้อยๆ ของฉื่อวี้คงถูกพวกเขาๆ ฉีกทิ้ง..."

เว่ยจีส่งน้ำชานึ่งถ้วยให้ฉู่ซาเถาหลังดื่มให้ชุ่มคอ สอดตาเป็นประกายระหว่างเอ่ยถาม "ต่อจากนั้นเล่า?"

"ต่อจากนั้น? หลังคร่ำครวญเสร็จย่อมต้องเป็นการเรียกร้องผลประโยชน์หลายครอบครัวมิใช่คนเขลา รู้ว่าตัวเองได้กำไรมาพอสมควรจึงได้แต่บอกว่าตอนนั้นไม่เอาแยกบ้านจนทำให้ฉิวี่ต้องลำบาก หากได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งจะไม่ขอแยกบ้านอีก"

เว่ยจีฟังแล้วร้อนใจ "คนพวกนี้ทำเช่นนี้ได้อย่างไร? แล้วตอนที่ไล่คุณชายน้อยสกุลฉิวี่ออกมาเล่า"

อู่เซาหลังหัวเราะ "เจ้าจะร้อนใจเรื่องของผู้อื่นไปใย จากนั้น...หลังจากนั้นฉิวี่ก็ลำบาก"

อู่เซาหลังลูบศีรษะเว่ยจีพลางเล่าต่อ "พอกลับมาอยู่ด้วยกันพวกอาๆของฉิวี่ก็พอใจมาก ฝ่าเอาอกเอาใจฉิวี่และค่อยๆ หยิบยกถึงเรื่องการสืบทอดบรรดาศักดิ์ขึ้นมาพูดเป็นระยะ อารมณ์ของเขายิ่งประจบประแจงหนัก เขาบอกฉิวี่อย่างว่าควรให้อารมณ์รับสืบทอดดีกว่า เพราะถ้าให้ฉิวี่สืบทอดจะเป็นการข้ามรุ่น และตัวฉิวี่มีบรรดาศักดิ์ป่อแล้ว ถ้าให้ท่านอารมณ์ของเขารับสืบทอดบรรดาศักดิ์ไหว ย่อมเป็นผลดีมากกว่า ข้ายังบอกจำภวยหน้าจะยกสมบัติให้แก่เขาอีกด้วย เช่นนี้สิ่งที่ฉิวี่จะได้รับย่อมมีจำนวนมากขึ้น ฉิวี่มีท่าทีลังเล ท่านอารมณ์จึงมอบตัวเงินให้เขาจำนวนมากถึงหมื่นตำลึง

ต่อมาท่านอาสาม ท่านอาสี่ของฉิวี่ก็ทยอยกันมาหาเขา พูดในลักษณะคล้ายๆ กันและมอบแก้วแหวนเงินทองให้เขาจำนวนไม่น้อย ฉิวี่รับไว้ทั้งหมด ท่านอาคนโตมาขอร้องเขา เขาล้วนรับปากว่าจะไปคุยกับอู่เซาเถาให้ทั้งหมด..."

พูดมาถึงตรงนี้เว่ยจีก็เริ่มจับเค้ากลางได้เลาๆ จึงหัวเราะ "แต่เวลานี้ผู้ได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์ยังคงเป็นคุณชายน้อยสกุลฉิวี่ พวกเขாத่างเพื่อฝันกันทั้งสิ้น..."

อู่เซาหลังยิ้มเย็นพลางผงกศีรษะ "ช่างไม่คิดบ้างเลยว่าก่อนหน้านี้พวกเขาเคยทำกับฉิวี่ไว้อย่างไร แคร่ร้องหม่ร้องให้กันนิดหน่อยจะทำให้ฉิวี่ลืมได้หรือ ทั้งยังอยากจะได้บรรดาศักดิ์อีก ช่างโง่ม...หลังจากนั้นได้มีการกำหนดเรื่องบรรดาศักดิ์ลงมา ตอนประกาศรายชื่อการคนพวกนั้นก็ยังคงวาดฝันอยู่! แต่พวกเขาอัปจนหนทางและไม่กล้าซัดสีหน้า ได้แต่เป็นคนใบ้ที่กินหวงเหลียน* และ

* คนใบ้ที่กินหวงเหลียน เป็นสำนวนเปรียบว่ามีความทุกข์ใจแต่ไม่สามารถบอกใครได้ เนื่องจากหวงเหลียนเป็นสมุนไพรชนิดหนึ่งที่มีรสขมมาก แต่คนใบ้กินเข้าไปก็ไม่สามารถบอกออกมาได้อยู่ดี

เอาใจฉื่อวี่ต่อไปด้วยหวังจะอาศัยบาร์มีตำแหน่งโหวของฉื่อวี่ แต่พวกเขาไม่รู้ว่า ฉื่อวี่วางแผนเอาไว้ตั้งแต่ต้น...พอมีราชการลงมาฉื่อวี่ก็เชิญผู้อาวุโสทุกคน ในตระกูลกับเหล่าขุนนางมาเพื่อประกาศแยกบ้าน

ฉื่อวี่เป็นหลานคนโตจากสายหลัก ถ้าอยู่ด้วยกันเขาปลอมต้องเป็น ผู้นำตระกูล เขาบอกว่าตัวเองต้องตอบแทนบุญคุณของปู่เขาเถา ติดตามอีกฝ่าย ไปที่ดินแดนศักดิ์นา ไม่รู้ว่าจะได้กลับมาเมืองหลวงอีกหรือไม่ และเบื้องบน ยังมีท่านอาอีกหลายท่าน เขาไม่กล้าอาศัยบรรดาศักดิ์โหวของตนมาเป็นผู้นำ ทั้งยังเกรงว่าการเดินทางไกลของตนจะทำให้พลาดเรื่องการวิหาของคนในตระกูล จึงอยากขอแยกบ้าน ในตอนนั้นมีผู้อาวุโสในตระกูลคนใดบ้างที่ไม่รู้เรื่อง ในครอบครัวของพวกเขา แต่เพราะติดขัดอยู่ที่สถานการณ์ของฉื่อวี่ในเวลานี้ทำให้ พวกเขาต้องพูดกล่อมนิพนธ์ก่อนรับศึก ยิ่งเมื่อพวกเขา เห็นบรรดาขุนนาง ก็หวาดกลัวจนไม่กล้าพูด หลังเอะอะโวยวายกันไปรอบหนึ่งแล้วจะทำอะไรได้อีก นอกจากต้องรับคำอย่างเดียว เพียงแต่การแยกบ้านครั้งนี้...พวกเขาจะทำการ ส่งเดชเอาเองเหมือนครั้งก่อนไม่ได้"

ปู่เขาหลังหัวเราะเบาๆ "เวลานี้สถานการณ์ของฉื่อวี่ไม่เหมือนเก่าเพราะเขา ได้เป็นบ้านใหญ่ การแยกบ้านครั้งนี้เขาจึงได้สมบัติประจำตระกูลไปสามส่วน บวกกับกำเหน็จเงินทองที่พวกเขา มอบให้ฉื่อวี่ก่อนหน้าทำให้ครั้งนี้ฉื่อวี่ได้สมบัติ ของตระกูลไปเกินกึ่งหนึ่ง หึๆ...กำเริบเขาเถาแล้ว"

เว่ยจี้ฟังแล้วค่อยหายใจ เขาผงกศีรษะ "คุณชายน้อยสกุลฉีเจ้าแผนการ แสร์ยกโทษให้พวกเขา ก่อน จากนั้นพอได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์ถึงค่อยแยกบ้าน อีกครั้ง ฮ่าๆ สะใจ..."

ปู่เขาหลังหัวเราะเบาๆ อยู่ในใจ ฉื่อวี่ฉลาดมาก ตนเพียงแนะนำไป สองสามประโยคฉื่อวี่ก็สามารถจัดการได้อย่างเยี่ยมยอด นับเป็นเด็กที่มี สติปัญญาดีเลิศคนหนึ่ง ปู่เขาหลังมองตัวโง่ของตนแล้วรังสรรค์ของอีกฝ่ายเข้ามา จุ่มพิต

ช่างเถอะ มิใช่การคัดเลือกผู้ได้บังคับบัญชาเสียหน่อย จะอยากได้ ความเฉลียวฉลาดไปทำอะไร

หลังจากนั้นฉู่เซ้าหลิงกับเว่ยจีได้ไปรวมตัวกับฉู่เซ้าเถาและฉือวี่ครั้งหนึ่ง ฉู่เซ้าหลิงมีส่วนช่วยเรื่องนี้ไม่น้อยทำให้ฉู่เซ้าเถารู้สึกซาบซึ้งใจมาก แม้จะไม่ได้พูดออกมา แต่ความตื่นต้นในดวงตาย่อมไม่อาจหลอกผู้ใดได้ หลังซาซาซื้อจี้จากไป ฉู่เซ้าเถารู้สึกผิดต่อฉือวี่มาตลอด เวลานี้ฉือวี่แย่งเอาบรรดาศักดิ์กลับมาได้สำเร็จ แม้สิ่งนี้จะไม่สามารถชดเชยความผิดฐานที่ทรงอำนาจร้ายภรรยาและบุตรของเขา แต่อย่างน้อยฉู่เซ้าเถาก็ได้ชดเชยให้สกุลฉิไปบางส่วน การได้ล้างแค้นครั้งใหญ่ ทำให้ฉือวี่รู้สึกสบายใจมาก ความหวาดผวามโนหน้าลดน้อยลง มีความแจ่มใสมากขึ้น ทั้งสี่คนกินอาหารกันอย่างสบายอกสบายใจ ถือเป็นงานเลี้ยงฉลองชัย ให้แก่ฉือวี่และเลี้ยงอำลาฉู่เซ้าเถา เนื่องจากพละนี้ฉู่เซ้าเถาต้องติดตามทรงอ่องเดินทางกลับดินแดนศักดิ์นาแล้ว

เว่ยจีกับฉือวี่คือไม่แข็ง ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็สะสมสะสม ทำเอาฉู่เซ้าหลิงหัวเราะไม่ได้ ร้องไห้ไม่ออก ต้องให้คนพาทั้งคู่ไปนอนในห้องก่อน หลังจากนั้น ฉู่เซ้าหลิงกับฉู่เซ้าเถาก็ไล่ทุกคนออกไป รินสุราดื่มกันเอง คุยกันเกือบหนึ่งชั่วยาม ไม่มีผู้ใดรู้ว่าพวกเขาคุยกันเรื่องอะไร

ฝูงเรื่องของคนอื่นเสร็จก็ต้องมาฝูงเรื่องของตัวเองต่อ หลังส่งเชื้อพระวงศ์ทุกคนเรียบร้อยก็เป็นวันที่สิบห้า สำนักโหรหลวงเลือกเพ็นวันดีเหมาะแก่การสมรส และขึ้นบ้านใหม่ให้ฮ่องเต้เชื้อเชิญเหล่าเชื้อพระวงศ์ที่อยู่ในเมืองหลวงมางานเลี้ยง เขาพูดถึงคุณงามความดีของฉู่เซ้าหลิงมากมาย ทำเป็นบิดาเมตตา บุตรกตัญญู เว่ยจีที่เฝ้าอยู่นอกตำหนักซิงเยียนฟังไม่ค่อยเข้าใจ แต่ดูเหมือนจะหมายความว่าฮ่องเต้ทำใจไม่ได้ที่ฉู่เซ้าหลิงจะย้ายไปอยู่วังอ่อง และฉู่เซ้าหลิงก็เป็นกังวลว่าถ้าตนไม่อยู่ปรนนิบัติข้างกายฮ่องเต้ สุขภาพของพระองค์จะเป็นอย่างไร ทำให้เว่ยจินึกอะไรว่าความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกแน่นแฟ้นถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร

เมื่อสร้างภาพกันแล้ว ฮ่องเต้ได้มอบแก้วแหวนเงินทองให้ฉู่เซ้าหลิงจำนวนไม่น้อย และไปเสากับบรรดาสนมในฮ่องเต้องค์ก่อน รวมไปถึงองค์ชายองค์หญิงในลำดับถัดไปต่างก็มอบสิ่งของให้อีกเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าในชีวิตจริงจะสนิทสนมกันหรือไม่ ก็ต้องสร้างภาพว่ามีความสัมพันธ์อันดีต่อกันเอาไว้ก่อน ลีเพยแค้นใจจนกัดฟันแต่ก็ต้องสมทบแก้วแหวนเงินทองให้เขาไม่น้อย หน้าซ้ำ

ชีวิตของนางทุกวันนี้นี้ก็ไม่ง่าย ยิ่งกรรมของเงินซื้อแข็งแกร่งมากขึ้นเท่าใด ไทเฮาก็ยิ่งเอาแต่ชื่นชมเงินซื้อทั้งวันจนแทบจะหูอีกฝ่ายขึ้นฟ้า หลายครั้งที่ลีเฟยพูดจาผิดกาลเทศะออกไปด้วยความโกรธ ทำให้ไทเฮาดำเนินางต่อหน้าธารกำนัลเงินซื้อเองก็ช่างแสนดี มักจะออกมารับแทนลีเฟยเสมอ บอกว่าตนเป็นต้นเหตุที่ทำให้ลีเฟยกับไทเฮาไม่ลงรอยกัน เมื่อคำพูดนี้ไปถึงหูของฮ่องเต้ พระองค์ก็พลอยชื่นชมเงินซื้ออีกคน และยิ่งขัดหูขัดตาเล็ดเฟยมากขึ้น

หลังจากงานเลี้ยงสำนักพระราชวังช่วยดำเนินการเรื่องขนย้าย ชู่เซาหลิงพำนักอยู่อุทยานปี้ไทมาสิบกว่าปี การจัดเก็บข้าวของจึงค่อนข้างยุ่งยาก ชู่เซาหลิงได้ขนของสำคัญออกจากวังไปนานแล้ว ส่วนตัวเองไปแสดงความกตัญญูต่อไทเฮาครั้งวันเต็มๆ ให้คำมั่นว่าจะเข้าวังมาคารวะทุกวัน ไทเฮาก็รับกับกาชาเรื่องต่างๆ มากมายและสั่งนางกำนัลประจำตัวชู่เซาหลิงอีกหนึ่งคนรับ กว่าจะวางใจปล่อยตัวชู่เซาหลิงออกจากวังได้

แม้ชู่เซาหลิงและเว่ยจี้จะมาพักที่วังฉินฮองหลายครั้ง แต่วันนี้ไม่เหมือนกับที่ผ่านมา เพราะพวกเขามีอิสระเสรีอย่างมาก ไม่จำเป็นต้องดูเวลาว่าควรจะกลับเมื่อไรแล้ว หลังพวกปาวไพล์ในวังจัดเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้วหวังมู่หนานก็เรียกคนไปอยู่ที่นอกเรือนหลักเพื่อส่งงานอีกรอบหนึ่ง ปาวไพล์ทุกคนต่างผ่านการคัดสรรมาเป็นอย่างดีและไม่มีผู้ใดเป็นคนโง่ จึงจับความนัยที่แฝงอยู่ในคำพูดของหวังมู่หนานได้ว่าจะต้องดูแลรับใช้เว่ยจี้อย่างเต็มที่เช่นเดียวกับการดูแลรับใช้ชู่เซาหลิง หากกลั่มองเมินคนผู้นี้ ทุกคนย่อมรู้นิสัยของท่านฮ่องเต้อยู่แล้ว

ไม่มีผู้ใดไม่รู้เรื่องที่ชู่เซาหลิงตีคนตายภายในหนึ่งชั่วยาม พอฟังจบจึงรีบให้คำมั่นว่าจะไม่เกิดเหตุผิดพลาดเป็นอันขาด ชู่เซาหลิงปกครองคนรับใช้ด้วยทั้งกำลังและบุญคุณ เมื่อเห็นหวังมู่หนานพูดเสร็จ ตัวเขาก็พูดปลอบหลายประโยคและตรากวางวัลให้ทุกคนเป็นเงินเดือนหนึ่งเดือน ทำให้ทุกคนต่างดีใจและพากันเอาอกเอาใจชู่เซาหลิง

หลังการพาปาวไพล์ไปหนึ่งรอบแล้วชู่เซาหลิงก็สบายใจขึ้น เขาพาเว่ยจี้ไปเดินเล่นตามสถานที่ที่ยังไม่เคยเดินในวัง ทั้งชมทิวทัศน์ ร่ำสุรา เล่นสนุกตามใจชอบ และเนื่องจากเว่ยจี้เคยเผลอลงหลุตปากออกมาหนึ่งประโยคว่า 'ไม่รู้ปลาน้ำจืดที่จับตัว

เป็นน้ำแข็งในฤดูหนาวจะเป็นอย่างไร' ฉูเช่าหลังจึงให้คนทุบชั้นน้ำแข็งหนาบนพื้นน้ำเป็นช่องกว้างๆ หลายช่องเพื่อให้ทั้งสองคนสวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอกถือเตาอุ่นมือไปนั่งตากปลาอยู่กลางสระน้ำ

หวังมู่หลานเป็นคนละเอียดรอบคอบและเอาใจใส่ เขาไปตั้งเตาอุ่นสุราไว้ที่ศาลา ฉูเช่าหลังคอยรินสุราเลิศจรส หลอกหล่อให้เว่ยจีดื่มเป็นระยะ เว่ยจีไม่กล้าดื่มมากแต่ยังคงหน้าแดงร้อนติดกับเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีขาวยิมะของเขา ฉูเช่าหลังเห็นแล้วใจเต้น ปลาในสระไม่ได้กินอาหารใดๆ มาหลายเดือน พอเห็นเหยื่อจึงจับทันที เพียงหนึ่งชั่วยามก็ตักปลาได้เต็มข้อง และเย็นวันนั้นพวกเขาก็ได้กินปลาที่ตัวเองตกมา

หนึ่งปีมานี้พวกเขาต้องระมัดระวังตัวกันอย่างมาก เวลานั้นพอได้มาอยู่ในวังที่เป็นของตัวเองจึงไม่จำเป็นต้องระแวดระวังสิ่งใด ความสนิทชิดเชื้อจึงยิ่งเหมือนคู่สามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงาน ตอนแรกปาวไพล์ในวังยังตื่นตกใจ แต่เพราะคำเตือนของหวังมู่หลานทำให้พวกเขาไม่กล้าพูดมากและดูแลรับใช้เว่ยจีเหมือนเป็นเจ้านายอีกคน

"กงกง...ท่านต้องเข้าไปหนึ่งชั่วยามกว่าแล้ว ตามกฎ..." นางกำนัลรุ่นใหญ่คนหนึ่งเอ่ยเตือนหวังมู่หลานอย่างระมัดระวัง "แม้การแช่น้ำสมุนไพรจะมีประโยชน์ต่อร่างกาย แต่ถ้านานเกินไปเกรงว่าจะไม่ดี"

หวังมู่หลานยอมรู้กฎ เมื่อหนึ่งเคื่อก่อนเขาคิดจะเตือนอยู่เช่นกัน แต่พอเข้าไปในห้องอาบน้ำกลับได้ยินเสียงร่วมอภิรมย์ของคนสองคน แล้วมีหรือที่หวังมู่หลานจะกล้าพูด เขาก็ทำได้เพียงถอยกลับออกมา

หวังมู่หลานมองนาฬิกาทรายก่อนถอนหายใจ "หนึ่งชั่วยามกว่าแล้ว...ช่างเถอะ ต่อให้ต้องได้รับโทษข้าก็ต้องพูด..."

หวังมู่หลานหมุนตัวเดินเข้าไปในตำหนักบรรทม เขาเดินอ้อมผ้าม่านหลายผืนเพื่อเข้าไปในห้องอาบน้ำ เพิ่งจะก้าวเข้าไปก็ได้ยินเสียงน้ำซัดสาดพร้อมเสียงอ้อนวอนเบาๆ ของเว่ยจี นอกห้องอาบน้ำมีเครื่องเรือนแกะสลักจากไม้ฉู่เคลือบขี้ผึ้ง บนพื้นมีเสื่อผ้าของฉูเช่าหลังกระจัดกระจายอยู่หลายชิ้น ด้านนอกกับด้านในถูกกั้นด้วยฉากขนาดสิบสองพับทำจากกระจกสีวาดลายทอง

ขึ้นหนึ่ง หวังมู่หานมองไม่เห็นภาพด้านใน เห็นแต่ธารน้ำใสที่ไหลผ่านฉากกั้น ออกมาพร้อมกลีบดอกไม้สดอย่างต่อเนื่อง การที่เครื่องเรือนราคาแพงโดนน้ำ อยู่ในลักษณะนี้ช่างดูสิ้นเปลืองยิ่ง...

หวังมู่หานเดินเข้าไปใกล้ พุดเสียงเบา "ท่านต้องขอรับ...หนึ่งชั่วยามกว่าแล้ว ในห้องน้ำมีความชื้นสูง อยู่นานจะเสียสุขภาพนะขอรับ"

มีเสียงเบาๆ ดังมาจากด้านหลังฉาก หวังมู่หานได้ยินเสียงฉู่เซาหลิง พุดพลอบveyจีแว่วๆ เขาจึงไปก่อนพุดต่อ "ถึงสุขภาพของท่านอาจจะแข็งแรง แต่เกรงว่าได้ทำveyจีจะไม่ไหวนะขอรับ"

ฉู่เซาหลิงได้ยินคำพุดนี้จึงเอ่ยว่า "ช่างเถอะให้คนเอาเสื้อผ้าที่รมจนอุ่นมา"

หวังมู่หานหัวเราะเบาๆ ในใจ เขารับปรบมือเรียกพวกนางกำนัลซึ่งมีหน้าที่ปรนนิบัติให้เข้ามา

หลังจัดการธุระเรียบร้อย ทั้งสองคนนอนบนเตียงหลังใหญ่ทำจากไม้ฉนวนจื่อแกะลาย veyจีปิดเปลือกตาด้วยความเหนื่อยล้าไปนานแล้ว ทว่าบริเวณหางตายังมีรอยแดงๆ แลดูน่าสงสาร ฉู่เซาหลิงนึกถึงภาพความพิศवासเมื่อครู่แล้ว อารมณ์ก็อ่อนละมุนลง เขารุมพิชิตหน้าผากของveyจีเบาๆ และเนื่องจากกำลังครึ่งหลับครึ่งตื่น veyจีจึงพลิกตัวเข้าไปอยู่ในวงแขนของฉู่เซาหลิง

บทที่ 57

หลังส่งบรรดาเชื้อพระวงศ์จากไป ส่องได้เริ่มหันมาจัดการเรื่องของ ฐู่เช่าหยาบ เนื่องจากแผลของฐู่เช่าหยาบใกล้จะหายดีแล้ว ส่องได้จึงไม่อยากให้เขาอยู่ในวังหลวงนาน ด้วยพระองค์ระแวงเกรงว่าเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ จะแดงออกมาให้เสียหน้า จากนั้นจึงจะพ้นเดือนหนึ่งส่องได้ก็แจ้งความจำนงของตนให้ขุนนางอาวุโสประจำสภามุขนางทราบคร่าวๆ บรรดาขุนนางอาวุโสประจำสภามุขนางต่างได้ยินข่าวลือเรื่ององค์ชายสี่กลับมาแล้วจึงคิดคำนวณกันมา เรียบร้อย

ความหมายของส่องได้ชัดเจนอย่างยิ่งว่าจะไม่มีการสถาปนาตำแหน่งองค์ จะให้เพียงศักดิ์นาเท่านั้น และถึงแม้จะมีได้ให้ที่ดินกันดารมาก แต่ก็จะไม่มอบ ที่ที่มีความสำคัญด้านการทหารอย่างทางเหนือให้เช่นกัน เรื่องที่เหลือให้พวก ขุนนางใหญ่ไปร่างมาเสนอ จื่อจวินโหวจึงออกตัวก่อน "ตลอดชีวิตของกระหม่อม เคยออกนอกเมืองหลวงไม่กี่ครั้ง ไม่มีความรู้เรื่องสภาพพื้นที่ที่ดินศักดิ์นาในเขตต่างๆ จึงไม่กล้าเสนอด้วยการคิดเองเออเองพะยะค่ะ"

ส่องได้พอใจในความรู้ตัวของจื่อจวินโหวมาก พระองค์ผงกศีรษะ "แต่ ขุนนางหลังรับฟังผู้อื่นให้มากหน่อยก็พอ"

เรื่องนี้ฐู่เช่าหยาบให้ความสนใจกับจื่อจวินโหวเรียบร้อย วันนั้นสภามุขนาง ทหารอื่นไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็ได้ข้อสรุปเรื่องศักดิ์นาว่าเป็นที่แถบชายแดนด้าน ตะวันตกเฉียงใต้

พื้นที่แถบนี้เป็นดินแดนศักดิ์ดินาของยงอ่องในสมัยฮ่องเต้เหวินตี้ ยงอ่องไม่มีทายาท หลังยงอ่องจากโลกนี้ไปฮ่องเต้เหวินตี้ก็ได้รับศักดิ์ดินากลับคืน ที่ดินศักดิ์ดินาผืนนี้อยู่ห่างจากเมืองหลวงเจ็ดร้อยกว่าลี้ มีขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็ก แม้จะอุดมสมบูรณ์รู้ทางได้ไม่ได้ แต่ไม่ถึงกับแร้นแค้นกันดาร อากาศก็ดีกว่าเมืองหลวงมาก เหมาะแก่การให้ภู่เช่าหยางไป 'พักรักษาตัว'

ตลอดหนึ่งปีมานี้ภู่เช่าหยางไม่ได้ออกมาให้ผู้ใดเห็นหน้า พอพวกว่านอ่องอาวุธที่มาเมืองหลวงถามถึง ฮ่องเต้และไทเฮาต่างบอกว่า "เมื่อปีที่แล้วเขาโดนลมเย็น ตอนแรกเข้าใจว่าป่วยเล็กน้อย พักรักษาตัวสักหน่อยก็หาย ผู้ใดจะรู้ว่าอาการจะหนักขึ้น เวลานี้จึงยังรักษาตัวอยู่"

จะชั่วจะดีอย่างไรฮ่องเต้ก็ยังเห็นแก่ความเป็นพ่อลูกตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา จึงไม่ได้กระทำการกำจัดทิ้งให้สิ้นซาก พระองค์เพียงเก็บงำเรื่องของภู่เช่าหยางไว้และประกาศออกไปว่าเขาป่วยหนัก ร่างกายอ่อนแอ อากาศที่เมืองหลวงไม่เหมาะแก่การพักรักษาตัวจึงพยายามคัดสรรจนเจอพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การพักรักษาตัวของภู่เช่าหยาง ฮ่องเต้เป็นบิดาที่รักบุตรยิ่ง จึงมอบที่ดินผืนนี้ให้แก่เขาเพื่อให้ภู่เช่าหยางได้พักรักษาตัวอย่างสบายใจ

ภู่เช่าหลังอ่านรายงานในมือด้วยรอยยิ้มเย็น เสด็จพ่อผู้ประเสริฐของเขา รู้จักพูดเรื่องบัดซบให้น่าฟังได้ตั้งแต่เมื่อใด บิดาที่รักบุตรยิ่ง? จากนั้นภู่เช่าหลังก็โยนรายงานใส่ตะกร้าไม้ไผ่ใบเล็กใต้โต๊ะหนังสือ

"องค์กายไม่ดีใจหรือขอรับ" ข้างโต๊ะหนังสือตัวใหญ่ของภู่เช่าหลังมีโต๊ะหนังสือตัวเล็กหนึ่งตัว ปกติเวลาที่เขาสะสางงาน เว่ยจีจะอ่านตำราทหารหรือคัดอักษรตามลายมือตัวอย่างด้วยสีแดงชาดอยู่ตรงนั้น เว่ยจีมองรายงานที่ภู่เช่าหลังโยนทิ้งในตะกร้าขยะ เอย่ถามด้วยน้ำเสียงลึกลับ "ก่อนหน้านี้องค์ชายอยากให้องค์ชายสีออกจากเมืองหลวงไปมิใช่หรือขอรับ"

ภู่เช่าหลังยิ้มเย็น "แค่ออกจากเมืองหลวงไปอย่างเดียวยังพออะไร ข้างเถอะ... ข้าใจร้อนเอง ค่อยเป็นค่อยไปแล้วกัน"

ภู่เช่าหลังผลักหนังสือเป็นตังบนโต๊ะไปไว้ที่ด้านข้าง ก่อนหยิบจดหมายที่จางลี่เฟิงส่งให้เขาเมื่อเช้าออกมาแล้วบอกกับเว่ยจีว่า "เลิกสนใจคนอื่นเถอะ"

เวลานี้เจ้าออกจากวังมาแล้ว ย่อมไม่อาจเอาแต่อยู่ข้างกายข้า ข้าหาหรือกับอาจารย์เจ้าแล้วว่าจะส่งเจ้าไปอยู่ที่ค่ายทหารก่อน อาศัยที่ตอนนี้อาจารย์กับพี่ชายคนโตของเจ้ามีหน้าที่ตามอยู่ในค่ายทหาร เจ้าย่อมสามารถค่อยๆ เลื่อนขั้นขึ้นมาได้ไม่ยาก"

เว่ยเจี๊ยะจี้ เหตุใดจึงจางลี่เฟิงจึงไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้กับเขามาก่อน?

อู่เซ่าหลิงยังไม่แน่ใจว่าจะส่งเว่ยเจี๊ไปอยู่ในสังกัดของเว่ยจิ้นหรือจางลี่เฟิง เพราะทั้งสองล้วนมีความเหมาะสม แต่ถ้าจะให้เลือกจริงๆ คงเป็น...

"องค์ชาย ผู้น้อยไม่ใช่"

คำพูดของเว่ยเจี๊ตัดบทความคิดของอู่เซ่าหลิง ชายหนุ่มจึงไป เว่ยเจี๊บอกว่าไม่เช่นนั้นหรือ เว่ยเจี๊พูดคำว่าไม่กับเขาเป็นด้วย?

เว่ยเจี๊ลุกขึ้นยืน ก้มศีรษะและเอ่ยว่า "ผู้น้อยไม่อยากจะไปอยู่ค่ายทหาร"

อู่เซ่าหลิงหยุดชั่ว "ถ้าเจ้าไม่ไปอยู่ค่ายทหารแล้วอยากทำอะไร หรืออยากอ่านหนังสือเพื่อสอบขุนนาง?" จริงอยู่ที่การสอบขุนนางย่อมดีกว่าการไปอยู่ค่ายทหาร แต่เวลานี้อู่เซ่าหลิงไม่มีบริวารที่สามารถสอดแทรกเข้าไปในทางนั้น อีกอย่างด้วยนิสัยของเว่ยเจี๊ เขาไม่เหมาะที่จะแกล้วอยู่ในสำนักอันหลิน

เว่ยเจี๊สั่นศีรษะ "ผู้น้อยไม่อยากจะสอบขุนนางเช่นกัน ผู้น้อยไม่อยากจะไปทีใดทั้งนั้น"

อู่เซ่าหลิงตึงเบาๆ "จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร? เวลานี้เจ้าอายุยังน้อย อยู่ในช่วงที่สมควรฝึกฝนหาประสบการณ์ เช่นนี้ต่อไปเวลาที่มีการประเมินเพื่อเลื่อนขั้นจะได้มีอะไรให้เขียน ข้าตั้งใจจะส่งเสริมเจ้าให้ได้ตำแหน่งสูงๆ ไม่มีทางปล่อยให้ผู้อื่นพูดได้ว่าเว่ยเจี๊จมปลักดักดานอยู่แค่การเป็นผู้คุ้มกันแห่งวังจิ้นอ๋อง เช่นนั้นมันใช้ได้ทีไร?"

เว่ยเจี๊สั่นศีรษะ "ผู้น้อยไม่อยากมีตำแหน่งสูงๆ หากไปอยู่ค่ายทหาร...ผู้น้อยไม่วางใจ"

อู่เซ่าหลิงหยุดชั่ว "เจ้าห่วงเรื่องอะไร"

"ผู้น้อย..." เว่ยเจี๊ลังเล "ถึงยามนี้เจียจ้งไม่มีอะไร...แต่หากเกิดเรื่องไม่คาดฝัน แม้ฝีมือของผู้น้อยจะไม่ดี แต่ก็สามารถช่วยบังหอกดาบให้แก่องค์ชายได้"

หัวใจของคู่เช่าหลังอ่อนลง เขาลุกขึ้นไปดึงตัวเวจีให้เข้าไปนั่งด้วยกัน ที่ด้านใน คู่เช่าหลังพูดซ้ำๆ "ที่ให้เจ้าไปอยู่ค่ายทหารมิใช่ให้ไปอยู่ทั้งวันเหมือน พี่ชายเจ้า เจ้าแค่ต้องไปอยู่ครึ่งวัน เพียงสองสามชั่วโมงเท่านั้น ระหว่างนั้นข้าเอง ก็ต้องไปเข้าประชุม ข้าไปประชุม เจ้าไปอยู่ค่ายทหาร พอเที่ยงก็กลับมากินข้าวด้วยกัน ปายผักผอนตามปกติ มิดีหรือหรือ"

คู่เช่าหลังเห็นเวจีตั้งท่าจะพูดจึงชิงพูดก่อน "ข้ารู้ว่าเจ้าห่วงข้า แต่อีกเดี๋ยว คู่เช่าหยางก็จะไปกินศึกดินาแล้ว ในเมืองหลวงคนก็กล่าวมีเรื่องกับข้าจริงๆ มิแค่ว่าไม่ก็คน แล้วเจ้าจะกลัวสิ่งใด อีกอย่างเวลาข้าเข้าออกวังก็มีผู้คุ้มกันเป็นขบวน มิหรือจะปล่อยให้คนร้ายลงมือได้ง่าย"

เวจีคิดแล้วยังคงสั่นศีรษะ "แต่ไม่เห็นองค์ชายผู้น้อยก็มิสบายใจแล้ว"

คู่เช่าหลังก็ม้วนหน้าไปก่อดิ่งหูของเวจีครั้งหนึ่งเพื่อเป็นการลงโทษ แล้วพูดเสียงเบาว่า "มีเรื่องใดให้ต้องกังวล ข้าไม่เป็นอะไรเสียหน่อย หรือต่อให้เกิดเรื่องขึ้นจริงเจ้าจะกล้าบังหอกดาบให้ข้าจริงหรือ พอแผลหายก็ลืมเจ็บแล้วใช่หรือไม่ ครั้งก่อนข้าตีเจ้าด้วยเหตุใด"

เวจีหน้าแดง ขณะที่คู่เช่าหลังปะหละตอ "เมืองหลวงในยามนี้มีผู้ใดกล้าแตะข้า มันไม่อย่างที่มีชีวิตอยู่แล้วหรือ วางใจเถอะ เจ้า...รู้จักใช้สมองเสียบ้าง ที่ข้าให้เจ้าไปอยู่ค่ายทหารนั้นเพราะเหตุใด"

เวจีขบคิดอย่างละเอียด แล้วสั่นศีรษะอย่างงุนงง

คู่เช่าหลังหลุดคำ บีบมือเวจีพลางพูดซ้ำๆ "เจ้ายินดีอยู่ข้างกายข้าเสียๆ ไปตลอด...ตัวข้าเองก็ปรารถนาเช่นนั้น หากไม่ต้องสนใจสิ่งอื่น ข้าก็อยากกักตัวเจ้าไว้ข้างกายไปตลอดชีวิต เพียงแต่การทำเช่นนั้นย่อมไม่เป็นผลดีต่อเจ้าและไม่มีประโยชน์ต่อแผนในวังหน้าของข้า"

แม้เราจะไม่เคยพูดกันอย่างจริงจัง แต่เจ้าก็น่าจะรู้ถึงความตั้งใจของข้าว่า สักวันจะต้องมีเรื่องสำคัญที่ต้องทำ ข้าไม่สามารถให้เจ้าหยุดอยู่แค่การเป็นผู้คุ้มกันได้ แต่เจ้า...ซงเถอะ トラบใดที่ยังไม่ถึงขั้นนั้น ข้าก็ไม่อยากพูดเล่นเป็นนินเพียงแต่เจ้าต้องเข้าใจว่าการที่เป็นแค่ผู้คุ้มกัน...มันทำให้ข้ายกย่องเจ้าขึ้นมาได้ยาก" คู่เช่าหลังทอดเสียงอ่อนลงเป็นเชิงกล่อม "มิใช่กลัวว่าวันหน้าต้องลำบาก

แต่เดิมที่ข้าก็ไม่ใช่นิสัยดี ผู้ใดกล้าทำตัวมีปัญหาก็ฆ่าทิ้ง ถึงตอนนั้นยอมหนีไม่พ้นคดีเลือด หากเป็นเช่นนั้นเหล่าอาลักษณ์ย่อมมีพู่กันเป็นอาวุธ ต่อให้ข้าสังหารคนตรงหน้าได้ก็ไม่สามารถกำจัดคนรุ่นหลังได้ ข้า...ไม่อาจให้คนในอัครอัยปีหลังว่าร้ายเจ้าว่าเจ้าเป็นพวกอาศัยเรือนร่าง ว่าเจ้าเป็นชายบำเรอที่เอาตัวเข้าแลก"

คู่เซาหลังมองเวย์จีที่ยังคงมีท่าทีโง่ม พูดยิ้มด้วยเสียงเบา "ฟังไม่เข้าใจก็ไม่ใช่ไร เจ้าแคว่งง่าย ๆ ไปอยู่ที่ค่ายทหารก็พอ ที่เหลือข้าจะจัดการเอง ข้าอุตสาหวังแผนให้เจ้าด้วยความยากลำบาก ดังนั้นเจ้าควรฟังบ้าง เข้าใจหรือไม่"

เวย์จีไม่เข้าใจคำพูดคลุมเครือของอีกฝ่ายจริงๆ แต่แววตาหว้งในดวงตาของคู่เซาหลัง ณ ขณะนั้นกระทบใจของเขา ทำให้เวย์จีรำลึกกับมองเห็นอนาคตของตนจากสองตาดำของคู่เซาหลัง เวย์จีสัมผัสได้ เขาจึงผงกศีรษะ "ผู้น้อยสุดแล้วแต่องค์ชาย เพียงแต่...องค์ชายต้องฟังผู้น้อยหนึ่งประโยคว่าข้างกายต้องเพิ่มจำนวนผู้คุ้มกันขึ้นอีกหนึ่งเท่าเพื่อให้ผู้น้อยสบายใจขึ้น"

คู่เซาหลังยอมประนีประนอม "เอาเถอะ แล้วแต่เจ้า"

เช่นนั้นเวย์จีถึงค่อยสบายใจ

คู่เซาหลังไม่สนใจชื่อเสียงของตน ไม่ว่าจะตอนมีชีวิตอยู่หรือจากโลกนี้ไปแล้ว เพียงแต่ระยะนี้เขาอ่านเรื่องราวเก่าๆ ในราชวงศ์ก่อนทำให้รู้สึกสะท้อนใจว่านับแต่โบราณมีเรื่องจำพวกแบ่งท้าว ตัดแขนเสื้อ* อยู่ไม่น้อย สมัยที่เจ้าของเรื่องยังมีชีวิตอยู่ไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้อง แต่พอเรื่องถูกเล่าสืบต่อกันมากกลับไม่มีประโยคใดน่าฟัง ไม่เพียงตัวกษัตริย์ที่ถูกตัดสินว่าละเลยเลิน ไร้ความสามารถ แต่คนที่ได้รับความโปรดปรานจะยิ่งถูกประณามอย่างที่สุด ตอนอ่านเรื่องราวของผู้อื่น คู่เซาหลังยังไม่รู้สึกอะไร ทว่าเพียงคิดว่าในอัครอัยปีให้หลังเมื่อตนจากโลกนี้ไปจะมีคนว่าร้ายเวย์จีเช่นนั้น เขาก็ทนไม่ได้แล้ว

อย่างน้อยในช่วงที่สกุลคู่ยังมีทายาท คู่เซาหลังไม่มีทางยอมให้ชื่อเสียงของเวย์จีต้องแปดเปื้อนแม้แต่หน่อย

* ตัดแขนเสื้อ เป็นสำนวน หมายถึงขายผู้ชมชอบไม่ป้าเดียวกัน มีที่มาจากเรื่องของพระเจ้าอานฮายตี้กับชายรับใช้ชื่อตงเตียนในประวัติศาสตร์สมัยอื่น ขณะที่ทั้งสองคนหลับกลางวันด้วยกัน พระเจ้าอานฮายตี้ตื่นบรรทมก่อน แต่แขนเสื้อถูกตงเตียนนอนทับอยู่จึงตัดแขนเสื้อตัวเองทิ้งเพราะไม่อาจยกมันให้ตงเตียนตื่น

ปู่ซาหฺลิ่งไม่ปรารถนาให้คนรุ่นหลังพูดว่าเว่ยจีเป็นชายบำเรอของตน แต่ตอนนี้สถานการณ์ของเว่ยจีต่ำต้อยเกินไป ต่อให้เขาโปรดปรานอีกฝ่ายมากกว่านี้ แต่หากมีผู้ใดจับพู่กันเขียนประวัติศาสตร์ก็เกรงจะไม่ฟันฝ่าบอกว่าเว่ยจีเป็นพวกสอพลอ วิธีเดียวที่จะเลี้ยงได้คือยกสถานะภาพของเว่ยจีขึ้นมา ให้เขาสร้างความดีความชอบ

เมื่อคนผู้หนึ่งมีตำแหน่งหน้าที่เป็นที่ยกย่องและมีผลงานอันเป็นที่จดจำ ต่อให้เป็นอาลักษณ์ก็ต้องครุ่นคิดว่าเรื่องใดควรเขียน เรื่องใดไม่ควรเขียน และควรเขียนอย่างไร

ก่อนหน้านั้นปู่ซาหฺลิ่งเคยอ่านบันทึกของราชวงศ์เหวินใต้ เจอบทสนทนา ระหว่างกษัตริย์แห่งราชวงศ์จิน เจินเขียนกับหานจื่อเกา* ที่กล่าวว่า 'ผู้คนที่ต่างบอกว่าข้ามีราศีของฮ่องเต้ คิดๆ ดูแล้วก็ควรแต่งตั้งเจ้าเป็นฮ่องเฮา'

ปู่ซาหฺลิ่งคิดว่าเจินเขียนน่าจะพูดออกมาจากใจจริง เนื่องจากเจินเขียนไม่มีทางที่จะไม่รู้สึกผู้สาวอะไรกับคนรักที่ตะเกียกตะกายขึ้นมาจากกองซากศพด้วยกัน ไม่มีทางที่เขาจะไม่อยากอยู่ร่วมกับอีกฝ่ายไปตลอดชีวิต เจินเขียนจึงพูดออกมาว่าถ้าข้าได้เป็นฮ่องเต้ จะแต่งตั้งเจ้าเป็นฮ่องเฮา

นี่คือความรักที่เจินเขียนมีต่อหานจื่อเกา คือคำมั่นสัญญาที่จอมราชันมอบให้แก่คนรัก เสียดยาที่สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ไม่อาจเป็นจริงได้ เพราะเมื่อเจินเขียนขึ้นครองบัลลังก์ ฮ่องเฮาที่แต่งตั้งคือเสินเมี่ยวหวง

ฮ่องเต้จินเหวินตี้ไม่รักหานจื่อเกาแล้วหรือ ปู่ซาหฺลิ่งไม่คิดเช่นนั้น เจินเขียนเพียงยอมประนีประนอม ยอมจำนนต่อราชประเพณี ยอมถอยเพื่อราชบัลลังก์ที่แย่งชิงมาได้อย่างยากลำบาก หรือยอมพ่ายให้แก่ความสงบสุขที่ได้มาในตอนจบ รวมไปถึงเขากลัวว่าความดั่งด้นของตนจะทำร้ายหานจื่อเกากระมัง ในช่วงที่แผ่นดินเฟื่องสงบ ช่วงที่ได้อยู่ร่วมกับคนรักอย่างสันติมีค่ากว่ากันมาก

ชั่วชีวิตของเจินเหวินตี้อาจจะรักหานจื่อเกาไม่มากพอ เพียงโปรดหานจื่อเกาเป็นที่สุด เช่นนั้นหานจื่อเกาก็น่าจะพอใจ จนทำให้ทั้งคู่ลืมคำมั่นสัญญาเมื่อตอน

* หานจื่อเกา เป็นแม่ทัพหนุ่มที่มีรูปโฉมงดงามราวกับสตรี สติปัญญาเฉลียวฉลาด มากฝีมือ กษัตริย์จินเหวินตี้หรือเจินเขียนรักและไว้วางใจเขามาก ไม่ยอมให้อยู่ห่างกาย ถึงขั้นเคยคิดจะแต่งตั้งเขาเป็นฮ่องเฮา ดังนั้นหานจื่อเกาจึงดำรงตำแหน่งแม่ทัพผู้บัลลังก์ของเจินเขียน จวบจนเจินเขียนแต่งตั้งฮ่องเฮาแล้ว หานจื่อเกาถูกใส่ความว่าเป็นกบฏ ทำให้ต้องโทษประหาร

แรกเริ่มไป

ตอนอยู่เช่าหลังอ่านเกร็ดประวัติศาสตร์ช่วงนี้จบ เขาคิดว่าตนน่าจะมี
ความดีชดเชยมากกว่าเงินเสีย มีความแน่วแน่มั่นคงมากกว่า และมีความกล้า
ที่จะยืนหยัดมากกว่า

เขาแทบจะไม่มีความกลัวเหมือนเงินเหวี่ยงดี เมื่อถึงวันนั้นนอกจากเวย์จี
แล้ว อยู่เช่าหลังไม่มีทางพะว้าพะวังต่อสิ่งอื่น เมื่อถึงวันนั้นอยู่เช่าหลังจะทำเรื่องที่
แสนง่ายตายเรื่องหนึ่งเพื่อเวย์จี คือแต่งตั้งเวย์จีเป็นของเขา

กับงานราชการอยู่เช่าหลังไม่มีความแข็งแกร่งดังดิน แต่กับเรื่องนี้เขากลับ
ไม่ยอมแพ้ เนื่องจากเวย์จีคือคนที่เขารักและควรได้ครองแผ่นดินร่วมกับเขา
ได้รับการยอมรับจากคนเถื่อนสี่ทิศ รับคำถวายพระพรจากร้อยขุนนาง และ
รับการสนับสนุนจากราชวงศ์เช่นเดียวกับเขา

แต่เวลานี้ยังเร็วเกินไป เทียบกับการให้คำมั่นสัญญาตั้งแต่ต้นแล้ว
อยู่เช่าหลังอยากทำให้เห็นจริงมากกว่า ตอนนั้นอยู่เช่าหลังมองตัวโง่มที่วิตกกังวล
เรื่องความปลอดภัยของเขาด้วยความรู้สึกอบอุ่นในอกพลางคิดว่าค่อยๆ เป็น
ค่อยๆ ไปก็แล้วกัน

ยามนี้อยู่เช่าหลังปรารถนาจะหาหน่วยงานที่เลื่อนขั้นได้ไวๆ สักหนึ่งหน่วย
ให้เวย์จีเพื่อจะได้ปูทางให้แก่งานสำคัญในภายหลัง ขณะนี้ตัวของอยู่เช่าหลัง
ยังคาดคิดไปไม่ถึงว่าการที่เวย์จีเข้าไปอยู่ในค่ายทหารจะเป็นเหมือนมังกรหวนคืน
สมุทร* เวย์จีได้สร้างผลงานชนิดที่ไม่มีผู้ใดสามารถเทียบทันได้ไปอีกหลายสิบปี
มีชื่อเสียงเกริกไกรไปนับพันปี และแน่นอนว่าเรื่องนี้ได้ถูกเล่าขานต่อไปถึง
คนรุ่นหลัง

* มังกรหวนคืนสมุทร เป็นการอุปมาว่าคนแต่ละคนได้กลับไปยังสถานที่ที่ตนทำประโยชน์ได้

บทที่ 58

สุดท้ายชูเซาหลิงก็ส่งเวย์จีไปอยู่ในสังกัดของจางลี่เฟิง แม้เวย์จีจะสนิทกับเวย์จั้นมากกว่าและน่าจะได้รับการดูแลดีกว่า แต่ยามนี้เวย์จั้นเฟิงจะได้ตำแหน่งไม่นาน รากฐานยังไม่มั่นคง ชูเซาหลิงเกรงว่าการส่งเวย์จีไปจะเป็นเรื่องตึงมือสำหรับเขา แม้มันจะดีต่อเวย์จี แต่ผู้อื่นอาจพูดได้ว่าเวย์จั้นเล่นพรรคเล่นพวก สิ่งใดที่ส่งผลร้ายต่อเวย์จียอมทำให้ชูเซาหลิงปวดใจ หลังคิดมาคิดไปเขาจึงส่งเวย์จีให้ไปอยู่กับจางลี่เฟิง

แม้ฉากหน้าจางลี่เฟิงจะทำตัวนิ่งๆ กับเวย์จีมาโดยตลอด แต่ใจจริงแล้วเขาค่อนข้างชื่นชอบศิษย์คนนี้ จางลี่เฟิงมีบุตรชายห้าคน ล้วนไปทางสายบู๊นกันหมด ไม่มีปู้หมื่นบิดา จางลี่เฟิงจึงปรารถนาที่จะมีผู้สืบทอด และการปรากฏตัวของเวย์จีได้ช่วยเติมเต็มช่องว่างนี้พอดี

ชูเซาหลิงแจ้งข่าวให้จางลี่เฟิงทราบก่อนส่งคนไป สุดท้ายก็หาตำแหน่งในค่ายทหารให้เวย์จีได้ กว่าจะจัดการอะไรๆ เรียบร้อยเวลาก็ผ่านไปครึ่งเดือน จางลี่เฟิงส่งเครื่องแต่งกายสายบู๊ของเวย์จีมาให้ตอนกลางเดือนสอง ชูเซาหลิงให้เวย์จีสวมชุดมาให้ตนดูทันที นี่เป็นครั้งแรกที่เวย์จีได้ห่มเกราะเช่นกัน เสื้อเกราะใหม่เอี่ยม เวย์จีลูบเกราะเหล็กบนตัวไม่หยุดพลางกล่าวด้วยรอยยิ้ม "พอดีตัวเลยองค์ชายเห็นว่ามีใช้ได้หรือไม่ขอรับ"

ชูเซาหลิงลุกขึ้นยืนแล้วช่วยจัดคอเสื้อให้เวย์จี เขาผงกศีรษะ "ดีมาก ข้าส่งคนไปแจ้งพี่ชายเจ้าแล้ว พลังนี้เขาจะพาเจ้าไปทักทายพวกหัวหน้า ข้า

นัดแนะผู้คนทั้งบนล่างเอาไว้เรียบร้อย เจ้าไม่ต้องกังวล"

เว่ยเจี๋ยยอมไม่ห่วงเลยสักนิด เพราะก่อนเข้าวังเขาเคยอยู่ที่ค่ายผู้คุมกันมาก่อน จึงพอจะรู้เรื่องในค่ายทหารบ้าง แม้จะได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีจากหมู่เซ้าหลิง เป็นเวลาปีกว่า แต่นิสัยใจคอดั้งเดิมของเว่ยเจี๋ยไม่เคยเปลี่ยน เขาผ่านความลำบาก มาจนคุ้นชิน การไปอยู่ค่ายทหารเป็นความตั้งใจเดิมของเขาจึงไม่ใช่หระแม้แต่น้อย แต่แน่นอนว่าต่อไปเขาไม่สนใจก็ยังมีผู้อื่นสนใจ

เว่ยเจี๋ยไม่มีความชอบทางด้านการทหาร หมู่เซ้าหลิงจึงทำได้เพียงมอบ ตำแหน่งหัวหน้าค่ายให้แก่เขา เหนือศีรษะขึ้นไปยังมีผู้คุมอีกหลายชั้น แต่โรมา ชีวิตในค่ายทหารมีแต่เรื่องยากลำบาก ยิ่งคิดหมู่เซ้าหลิงยิ่งไม่สบายใจ เขานิ่งไป เล็กน้อย "หากมันยากหรือเหนื่อยก็บอกข้า อย่างมากก็แค่เลิกไป ข้าหาทางอื่น ให้เจ้าได้ ไม่ต้องฝืนนะ"

เว่ยเจี๋ยหัวเราะ "ขององค์ชายโปรดวางใจ ฝืนยอมไม่กลัวความลำบาก"

"ไม่กลัวก็ไม่จำเป็นต้องเหนื่อยจริง" หมู่เซ้าหลิงจัดแจงขยับเกวียนตรงไหล่ให้ เว่ยเจี๋ยพาลงกล่าวเสียงหนัก "หากเป็นความลำบากระดับธรรมดา ก็ปล่อยให้ผ่านไป ถึงอย่างไรไปแค่สองชั่วยามในช่วงเช้าของทุกวัน แต่สิ่งที่ข้าไม่สบายใจคือ... เวลาที่เจ้าอยู่ที่ค่ายทหาร ไม่จำเป็นต้องระวังตัวมาก ถ้าเจอผู้บังคับบัญชา ที่ไม่ชอบหน้าก็ไม่ต้องฝืนใจไปทำดีด้วย ไม่ต้องแยแสเลยก็ได้ และถ้ามีคน กล้ารังแกเจ้า... จงจำชื่อมันกลับมาบอกข้า ข้ามีวิธีพูดให้"

เว่ยเจี๋ยมองสีหน้าของหมู่เซ้าหลิงแล้วนึกถึงคำกำชับของฮุ่ยหยินผู้เผ่ากับมารดา ตอนที่เขาเพิ่งเข้าไปอยู่ค่ายผู้คุมกันใหม่ ๆ ชายหนุ่มกลั้นน้ำไว้ไม่อยู่ "องค์ชาย คิดมากเกินไป ค่ายทหารไม่ได้เป็นเหมือนอย่างที่ข้างนอกเล่าลือ อีกอย่างจะชั่วจะดี อย่างไม่รู้ผู้น้อยก็เป็นหัวหน้าค่าย จะถูกรังแกได้อย่างไร องค์ชายโปรดวางใจ"

หมู่เซ้าหลิงยิ้มเย็น "ข้ายอมวางใจ... เพราะอาจารย์เจ้าเป็นแม่ทัพใหญ่ พี่ชายเจ้าคือแม่ทัพผู้เปลี่ยน บูลราชของเจ้าคือฉินอ๋อง มีคนมากมายคอยคุ้มครอง เช่นนี้หากเจ้าอยากเดินกร่างในค่ายทหารก็ยอมได้ หรือถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วยังถูกรังแกอีกข้าก็จนปัญญา ต้องหาความผิดสักกระหม่อมมาให้ใครคนไม่มีตา เพื่อลากตัวออกมาเชือดให้เป็นตัวอย่าง เพียงแต่ถึงตอนนั้นเจ้าก็เลิกคิดจะออกจาก

วังต้องไปได้เลย อยู่แต่ที่วังนี้แหละ"

เวย์จี้รู้ว่าอู่เซ่าหลิงเป็นห่วงเขาจึงรู้สึกอบอุ่นใจ ก็มีศีรษะเอ่ยว่า "ขององค์ชายโปรดวางใจ ผู้น้อยเข้าใจความหมายขององค์ชาย เมื่อผู้น้อยไปอยู่ที่ค่ายทหารแล้วจะระวังตัว ตั้งใจสร้างผลงาน ส่วนเรื่องที่องค์ชายกังวล...ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น ลำพังแค่จะเป็นการทำลายชื่อเสียงขององค์ชาย ผู้น้อยก็ไม่กล้าให้ผู้ใดรังแกแล้ว เพราะผู้คุมกันชั้นหนึ่งที่อยู่ข้างกายฉันน่าจะทำได้เป็นทหารเลยไม่ได้"

คำพูดพวกนี้ของเวย์จี้แทรกซึมเข้าไปในใจของอู่เซ่าหลิง ทำให้เขารู้สึกสบายใจขึ้นไม่น้อย อู่เซ่าหลิงหัวเราะเบาๆ "เจ้าเข้าใจความหมายของข้าก็ดีขึ้นเถอะ วันนี้อู่เซ่าหยางใส่หัวออกจากเมืองหลวงไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์แล้ว ถือว่าเป็นวันดีวันหนึ่ง ข้าให้พ่อครัวจัดเตรียมอาหารเอาไว้ เจ้าไปเปลี่ยนชุดก่อน พวกเราไปกินอาหารกลางวันทีหอไปสัปดาห์"

เวย์จี้ผงกศีรษะ "ขอรับ"

การเดินทางของอู่เซ่าหลิงครั้งนี้ไร้ซึ่งสง่าราศรีอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากฮ่องเต้ไม่ได้พระราชทานงานเลี้ยงแก่เหล่าขุนนางและไม่ได้แจ้งต่อมหาดเล็กเพียงบอกว่าอู่เซ่าหลิงกำลังไม่สบาย ไม่สะดวกออกประกาศให้เป็นเรื่องใหญ่ให้ส่งคนออกเดินทางไปอย่างเงียบๆ ก็เพื่อสุขภาพของอู่เซ่าหลิง เขาจึงออกจากวังหลวงไปอย่างเงียบเหงา ซึมเศร้าอย่างมาก

ในบรรดาโอรส อู่เซ่าหลิงอ้างว่าป่วย อู่เซ่าไม่บอกว่าติดธุระปลีกตัวมาไม่ได้ อู่เซ่าสุขอายุยังน้อยเกินไป ซูเฟยไม่วางใจปล่อยเขาออกมา จึงเหลือเพียงอู่เซ่าหรวนที่ไร้ข้ออ้าง ต้องออกมาส่งอู่เซ่าหลิงที่นอกเมือง

อันที่จริงอู่เซ่าหรวนไม่ค่อยรู้เรื่องนี้สักเท่าไหร่ แต่เขาพอจะได้ยินเรื่องที่ฮ่องเต้บันดาลโทษะที่วังเฉิงเฉียน จากนั้นอู่เซ่าหลิงก็ล้มป่วยอย่างไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด ข้าเวลาเนี่ยยังถูกส่งไปกินศักดิ์ดิน อู่เซ่าหรวนลอบรู้สึกตึงๆ แต่จิตใจที่ยามนี้สกุลเงินไม่มีอำนาจและคนของเขาก็ถูกอู่เซ่าหลิงลอบกำจัดไปไม่น้อย การสืบข่าวจึงทำได้ลำบาก ถึงตอนนี้เขาจึงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นกับอู่เซ่าหลิงครั้งนี้แค่เพียงกำลัง

เนื่องจากฮ่องเต้มีคำสั่งมา บอกว่าสุขภาพของอู่เซ่าหลิงไม่เหมาะสมแก่

การปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชน ดังนั้นผู้เช่าหยาจึงต้องนอนอยู่ในรถม้าตลอด ทำให้ผู้เช่าหรวมนองไม่เห็นสภาพของอีกฝ่ายและยังนึกสงสัยว่าหรือผู้เช่าหยาจะตายแล้ว? เรื่องนี้อาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้เช่าหยา?

แต่ไม่ว่าจะถึงเพียงนั้น และยังไม่ใช่ว่าสองเต๊สวรรณคดีแล้วเกรงว่าราชสำนักจะสิ้นสละเหมือนเลยต้องเก็บงำความลับไว้ ก็แค่โอรสเพียงองค์เดียว ในหัวใจของผู้เช่าหรวมนเหมือนถูกแมงเข่น เขาอยากยื่นหน้าเข้าไปแหวกผ้ามาเห็นหน้าออกดูสรุปแล้วผู้ที่อยู่ด้านในเป็นใคร ยังมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว

จากนั้นความจริงก็พิสูจน์ว่าจินตนาการของผู้เช่าหรวมนบรรเจิดเกินไป ไม่ค่อยให้เขาแหวกผ้ามาอย่างอดรนทนไม่ไหว ผู้เช่าหยา ก็พูดออกมาจากด้านในก่อน น้ำเสียงก็ไม่เหมือนคนใกล้ตายสักนิด เพราะมันฟังดูนิ่งและทรงพลัง ผู้เช่าหยาพูดเสียงนิบว่า "พี่รองมาส่งข้าหรือ"

ผู้เช่าหรวมนสะดุ้งในใจ รีบเอ่ยว่า "ใช่ พี่รองเป็นห่วงเจ้าจึงมาดู"

"อ้อ..." ผู้เช่าหยาบรรยายลมหายใจ คล้ายอับจนหนทางและปวดร้าวใจอย่างยิ่ง เวลาผ่านไปเนิ่นนานเขาจึงเอ่ย "เวลานี้ข้าถึงเพิ่งรู้ว่าพี่รองจริงใจต่อข้าที่สุด"

บางสิ่งปะทุขึ้นในใจของผู้เช่าหรวมน เมื่อสิ่งที่เขาได้ยินมามีชื่อเรื่องเท็จ ผู้เช่าหยาไม่ได้ป่วย...เช่นนั้นมันเกิดเรื่องอะไรขึ้น?

แต่ต่อให้ผู้เช่าหรวมนกังขาไปกว่านี้ เขาก็ไม่กล้าสอบถามต่อหน้าผู้ติดตามจำนวนมาก อีกประการ แม้เขากับผู้เช่าหยาจะมีผู้เช่าหยาเป็นศัตรูเหมือนกัน แต่พวกเขาที่ไม่ได้เป็นมิตรต่อกัน ผู้ใดจะรู้ว่าผู้เช่าหยากำลังวางแผนเล่นงานเขาอยู่หรือไม่

ผู้เช่าหรวมนไม่ได้รับคำของผู้เช่าหยา เพียงบอก "ได้ยินมาพักใหญ่แล้วว่าน้องสี่ป่วย แต่เสด็จพ่อเกรงว่าจะเป็นกรบกวณการพักผ่อนของน้องสี่จึงไม่อนุญาตให้เราไปเยี่ยม วันนี้เสียงของน้องสี่ฟังดูเหมือนจะดีขึ้นบ้างแล้ว น้องสี่...ต้องรักษาตัวให้หายก่อนนะ"

ผู้เช่าหยาถอนหายใจอยู่ในรถม้า เจียบไปนานก่อนเอ่ยว่า "ในบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เวลานี้คงมีเพียงพี่รองที่คิดถึงข้า...ข้าไม่มีของดีอะไรจะมอบให้

ฟ็อง นี่เป็นเตาอุ่นมือที่ไทเฮาพระราชทานให้ข้าเมื่อปีก่อน ฝีมือประณีตอย่างยิ่ง เวลาที่ข้าขอมอบต่อให้ฟ็อง ในภายหน้าขุนเขาสูงสายน้ำไกล ไม่รู้ว่าจะได้พบกันอีกเมื่อใด ฟ็องโปรดถนอมตัว"

ผู้ติดตามที่ประจำอยูนอกรถม้าแถมม่านรถม้าเล็กน้อยเพื่อใช้สองมือรับเตาอุ่นมือมาแล้วหลุนตัวเดินเข้าไปส่งเตาอุ่นมือนั้นให้ฉู่เซาห่วน ฉู่เซาห่วนรู้สึกหิวๆ ต่อคำเรียกว่า 'ฟ็อง' ของฉู่เซาห่วย เขาจึงไม่กลักรับเองและส่งสาวยตาไปให้ผู้ติดตามที่อยู่ข้างกายรีบก้าวมารับไว้แทน จากนั้นฉู่เซาห่วนก็พูดเสียงจริงจัง "ไมตรีของน้องสี่ ข้ารับเอาไว้แล้ว หวังว่าต่อไปน้องสี่จะรักษาตัวให้ดี อย่าได้เสาะเสียใจจนเกินไป ใ้ว้อาการป่วยของเจ้าหายดี ย่อมกลับมาเมืองหลวงได้"

ทั้งสองคนพูดคุยกันหลายประโยคก่อนที่ขบวนรถของฉู่เซาห่วยจะออกเดินทางพร้อมข้าหลวงและผู้ติดตามจำนวนหลายร้อย ยังมีราชองครักษ์จำนวนสามพัน เคลื่อนตัวไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้ช้าๆ

ภายในรถม้าที่ได้รับการคุ้มกันอย่างแน่นหนา มุมปากของฉู่เซาห่วยเหยียดเป็นรอยยิ้มเย็นชา นึกว่าส่งเขาออกไปนอกเมืองหลวงแล้วเขาจะยอมจำนนเช่นนั้นหรือ...ไม่มีทาง

เดิมทีฉู่เซาห่วยรังเกียจฉู่เซาห่วนมาก และขัดหูขัดตาบุตรอนุภรรยา กับมารดาผู้นี้อย่างยิ่ง เนื่องจากลีเฟยแย่งชิงความโปรดปรานของฮ่องเต้ และฉู่เซาห่วนก็ยังมาแย่งเอาความรักของฮ่องเต้ไปอีก ทว่าระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา กลับทำให้ฉู่เซาห่วยตระหนักถึงความสำคัญที่แม่ลูกคู่นี้มีต่อตน ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น อย่างน้อยพวกเขาก็สามารถถึงความสนใจของฉู่เซาหฺงไปจากเขาได้ไม่น้อย

เวลานี้ตัวเขาตกอยู่ในสถานะถูกเนรเทศ ตราบใดที่ฮ่องเต้บอกว่าเขาป่วย เขาก็ต้องป่วยไปตลอด แต่ถ้าฮ่องเต้ไม่อยู่แล้วล่ะ?

ฉู่เซาห่วยมองเห็นชัดว่าการจากไปของตนในวันนี้จะทำให้การแก่งแย่งภายในราชสำนักมีความชัดเจนมากขึ้น ฉู่เซาไม่กับมารดามีฐานะต่ำต้อย ฝั่งเขาฉู่เซาสวยมีคุณสมบัติอ่อนด้อย ไม่โดดเด่น จึงมีคนสนับสนุนสองคนนี้ไม่มากนักที่ดูมีแววจึงมีเพียงฉู่เซาหฺงกับฉู่เซาห่วน

คู่เซาหลังมีชาติกำเนิดสูงส่งและได้รับการสนับสนุนจากไทเฮา ในขณะที่มารดาของคู่เซาห่วนเป็นที่โปรดปรานเหนือผู้อื่น เมื่อสองปีก่อนสองคนนี้อยู่ในระดับที่พอพืดพอเหวี่ยงกัน ทว่านับตั้งแต่ฤดูเหิมต้นปีที่แล้วสถานการณ์กลับเปลี่ยนแปลงไป รวากับคู่เซาหลังเปลี่ยนเป็นคนละคน ทำให้สถานการณ์ของคู่เซาห่วนกับสกุลเงินตกต่ำลงอย่างรวดเร็ว ตกเป็นฝ่ายถูกคู่เซาหลังไล่ป้ออย่างเอาเป็นเอาตาย

คู่เซาหยางยิ้มเหิน ก่อนหน้านี้นี้เขาตั้งใจจะขีมือคู่เซาห่วนกำจัดคู่เซาหลัง จากนั้นตัวเองค่อยรับช่วงอำนาจของคู่เซาหลังมากำจัดคู่เซาห่วนต่อ คิดไม่ถึงว่าคู่เซาห่วนจะไร้ประโยชน์ถึงขั้นถูกคู่เซาหลังไล่ต้อนอย่างไม่สามารถตีโต้ได้เลยสักนิด เวลานั้นคู่เซาหยางถูกกักตัว วิธีเดียวที่จะหลุดพ้นไปได้คือคู่เซาหลังกับคู่เซาห่วนจะต้องต่อสู้กันจนเจ็บหนักทั้งสองฝ่าย คอยให้ทั้งคู่ตายแล้ว ต่อให้คู่เซาหยางกระทำความผิดมากเพียงใดเขาก็ยังเป็นบุตรที่ถือกำเนิดจากสองเฮาโอรสคนอื่นก็เหลือแต่คู่เซาไม่กับคู่เซาสุย ถึงตอนนั้นสองเตี้ยังจะมีทางเลือกใดนอกจากแต่งตั้งตนเป็นรัชทายาท

คู่เซาหยางคิดมาดีแล้ว ในเมื่อตอนนี้คู่เซาห่วนอ่อนกำลังลง เช่นนั้นตนจะช่วยเขาสักครั้ง ถ้าคู่เซาห่วนฉลาดพอ ย่อมต้องมองเห็นของที่อยู่ในเตาอุ่นมือของตนและคิดว่ายังพอมีโอกาสชนะอีกหลายส่วน

คู่เซาหยางมองพาดานรดด้วยสีหน้ามีดครีမ် เวลานั้นสิ่งที่เขาต้องทำคือรอรอให้นกปากซ่อมกับหอยกาบต่อสู้กัน จากนั้นเขาค่อยกลับเมืองหลวงไปเก็บเกี่ยวผลประโยชน์

ณ วังหลินจื่อ ลีเพยกวาดตาอ่านจดหมายในมือรวดเดียวสามบรรทัด นางรู้สึกถึงเล "นี่...เป็นความจริงหรือ"

คู่เซาห่วนเองก็ไม่แน่ใจอย่างมาก เขานิ่งไปพักใหญ่ "คู่เซาหยางเอาจดหมายฉบับนี้ใส่ไว้ในเตาอุ่นมือและมอบให้ข้าก่อนจากไป...น้ำเสียงของเขาเหมือนมีอะไร ข้าไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร เพราะตัวข้าเองก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เสด็จแม่พอจะทราบรายละเอียดของเรื่องที่เกิดขึ้นที่วังเฉิงเฉียนหรือไม่"

ลีเพยสันตริระะ กัดริมฝีปากเล็กน้อย พุดเสียงนิ่ม "ตอนนั้นแม่เองก็สงสัย

อยากจะทำอย่างอื่นซึ่งเสด็จพ่อเจ้าเหมือนกัน แต่เสด็จพ่อเจ้า..." พูดถึงฮองเต๋ ลีเฟยพลันบังเกิดอารมณ์แค้นเคืองอย่างมาก ต้องระบายออกมาอย่างอดไม่อยู่ "เจ้ายังไม่รู้อะไร! เวลาในสายตาของเสด็จพ่อเจ้ามีแต่นางน้องสาวต่างแซ่ตัวนี้นั้น! พระองค์ทรงเชื่อแต่นาง และทรงเห็นแม่เป็นตัวการที่หมายสังหารนาง ทำร้ายนาง ไหนเลยจะมาสนใจแม่?!"

อู่เซาห้วนระบายลมหายใจอยู่ในอก กล่าวด้วยน้ำเสียงอดทน "เสด็จแม่ ไม่ง่ายเกินไป ทุกครั้งที่เงินยวี่ให้ท่านโกรธสำเร็จ มันยิ่งทำให้นางดูดีขึ้นและ ทำให้เสด็จพ่อกับเสด็จย่าทรงซึ่งรังเกียจเสด็จแม่ ซ้ำเถอะๆ วันนี้อีย่าเฟิงคุย เรื่องนี้เลย คุยเรื่องที่อู่เซาหยางบอกมาดีกว่าว่าเราเชื่อเข้าได้หรือไม่"

ลีเฟยอ่านจดหมายซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายรอบเนิ่นนาน ก่อนที่นางจะหัวเราะเสียงเย็น "ไม่ว่าเขาจะพูดจริงหรือเท็จ พวกเรารู้ว่าเป็นจริงก็สิ้นเรื่อง! อย่างไร คนผู้นี้ก็ไม่ได้เป็นอะไรกับพวกเรา จะตายหรือจะอยู่ล้วนไม่เป็นอุปสรรคต่อ งานของเรา ถ้าหากเป็นจริง ย่อมเท่ากับได้แถมดาบเข้าที่หัวใจของอู่เซาห้วนแล้ว แต่ ถ้าเป็นเท็จ...ก็แค่เพิ่มวิญญาณแค้นขึ้นมาหนึ่งดวง"

อู่เซาห้วนลืงเลออยู่พักหนึ่งก่อนผงกศีรษะ "การเดินทางของอู่เซาหยางครั้งนี้ ดุมีเลศนัย ไม่แน่ว่าอาจเป็นฝีมือของอู่เซาห้วนจริงๆ ฐูพิชตัวนั้นช่างเหี้ยมโหด แม้แต่น้องชายร่วมอุทรก็ยังทำลง เช่นนั้น...ก็ลองดูเถอะ"

อู่เซาห้วนลุกขึ้นเดินไปที่หน้าเตากำยานเพื่อโยนกระดาษในมือเข้าไป พกกระดาษแต่ละถูกถ่าน ไฟก็ลุกฟุ้งขึ้นทันที ตัวอักษรเล็กจิ๋วเป็นพืดกลายเป็น แถวถ่าน ตรงมุมหนึ่งของกระดาษจดหมายมีอักษรคำว่า 'เว่ยจี' เขียนไว้รางๆ ก่อนถูกเปลวไฟกลืนหายไปในช่วงพริบตา...

บทที่ 59

รุ่งเช้า เมื่ออยู่เช่าหลังเข้าวังไปคารวะไทเฮาก็พบว่าฟู่เอี๋ยู่อยู่ที่ตำหนักจื่ออันด้วย เวลานั้นฟู่เอี๋ยู่มีน้ำมีนวลกว่าตอนออกเรือนใหม่ๆ มาก ตัวก็สูงขึ้นไม่น้อย พอเห็นอยู่เช่าหลังนางก็รีบลุกขึ้นทำความเคารพ อยู่เช่าหลังยิ้มพลางประคองหญิงสาวให้ลุกขึ้น "น้องสีไม่ได้เข้าวังนานเลยนะ"

"ปลายปีมีธุระมาก ที่บ้านมีงานเลี้ยงภายในหลายงาน กว่าจะหาเวลาว่างได้ก็ไม่ง่าย และเกรงว่าเสด็จยาทรยังเช่นเดียวกัน" ฟู่เอี๋ยู่บิรวนจนผมขมขื่นพูดยิ้มๆ "จะว่าไปปีนี้ท่านอยู่กับชายาที่ไปกินศักดินาต่างแดนเดินทางมามากจริงๆ ทำให้เสด็จยาทรยังตลอดช่วงปลายปี"

ไทเฮาเอนตัวอยู่บนตั่งพลางจับมือฟู่เอี๋ยู่ พระนางหัวเราะเบาๆ "ปีนี้อากาศดี จึงมีคนเดินทางมาเยอะ ทำให้ย่าได้เจอคนไม่น้อย...ช่วงปลายปีที่บ้านพวกเจ้าน่าจะครึกครื้นเหมือนกันกระมัง เหตุใดย่าถึงได้ยินมาแว่วๆ ว่าช่วงปลายปีราชบุตรเขยอยู่บ้านไม่ถึงห้าวัน พอวันที่หกก็กลับเข้าค่ายทหารไปแล้ว เป็นเรื่องจริงหรือ"

ฟู่เอี๋ยู่ "เสด็จยาทรทราบแล้วหรือเพคะ ราชบุตรเขย...ปลื้มตัวมาไม่ได้จริงๆ เขายังหนุ่ม มีความรับผิดชอบมาก เสด็จพ่อกับพี่ใหญ่ต่างให้การสนับสนุน เขาจึงมีเหตุมากมายคอยจ้อง ทำให้เขาไม่กล้าเกียจคร้านเพคะ"

ตอนแรกไทเฮาเข้าใจว่าฟู่เอี๋ยู่จะตัดพ้อต่อว่า แต่พอเห็นนางคอยพูดจาปกป้องเวย์จั้นเซ่นนี้ไทเฮาพลันรู้สึกสบายใจ พระนางตบมือของฟู่เอี๋ยู่ เอ๋เอ๋ยิ้มๆ

"ราชบุตรเขยรู้จักรักความก้าวหน้าเป็นเรื่องดี เจ้าเข้าใจก็เป็นเรื่องดี เพียงแต่ตอนนี้...ช่างเถอะ เอาไว้หากลับปากค่อยบอกเจ้า"

ฟู่อี้หน้าแดง หันหน้าไปตีหมา ไทเฮาจึงหัวเราะ "เจ้าอยู่เป็นเพื่อนยามาครึ่งวันแล้ว ไปหาหนึ่งผืนเถอะ ตอนเที่ยงค่อยมากินอาหารกลางวันกับย่า ย่าจะให้คนเตรียมของชอบของเจ้าเอาไว้"

ฟู่อี้ลุกขึ้นกล่าวคำขอบคุณ จากนั้นนางกำนัลก็ประคองหญิงสาวเดินจากไป "ดูท่าชีวิตนอกวังจะไม่เลว น้องสี่ดูมีน้ำมีนวลกว่าเมื่อก่อนมาก" ฉูเซาหลังรินน้ำชาให้ไทเฮาหนึ่งถ้วย หัวเราะเบาๆ "ถึงเว่ยจิ้นจะอยู่ค่ายทหารตลอด แต่ท่าทางเขาจะดีต่อฟู่อี้ไม่เลว"

ไทเฮาอดขำออกมาไม่ได้ "น้องสาวเจ้ากินจนอ้วนเสียทีใดเล่า นางกำลังมีครรภ์ได้สองเดือนต่างหาก"

ฉูเซาหลังชะงัก หลุดหัวเราะออกมา "เลืถึงเพียงนี้? เหตุใดจึงไม่บอกก่อน" ไทเฮายิ้ม "นางเฟิงจะรู้ได้ไม่นาน เข้าวังก็มาแจ้งข่าวแล้วมิใช่หรือ จะว่าไปฟู่อี้ก็มีบุญไม่น้อยถึงได้ตั้งครรภ์รวดเร็วถึงเพียงนี้...หึๆ เช่นนี้หนึ่งผืนก็สบายใจได้ นางมีบุตรสาวคนเดียว หลังฟู่อี้ออกจากวังนางก็เหมือนคนไร้วิญญาณ เอาแต่หวังว่าฟู่อี้จะมีปัญหา เวลานี้เห็นได้ว่าเจ้าตาคน เลือกราชบุตรเขยได้ไม่เลว"

ฉูเซาหลังยิ้ม "เว่ยจิ้นเป็นคนดีจริงๆ...จริงสิ ครั้งก่อนเสด็จย่ำรับสั่งว่ามีเรื่องจะคุยกับหลาน แต่ถูกชูเพยตัดบทไปก่อน เป็นเรื่องสำคัญอันใดหรือพะย่ะค่ะ"

รอยยิ้มบนใบหน้าของไทเฮาเริ่มเลือนหาย พระนางมีท่าทีลังเล "เมื่อหลายวันก่อนฝ่าบาทรับสั่งกับย่า...ให้ย่าช่วยดู บอกว่าควรจัดการเรื่องการแต่งงานของเจ้า เพราะพวกเจ้าสามคนอายุห่างกันแค่ไม่กี่เดือน สมควรคิดเรื่องพวกนี้ได้แล้ว"

ฉูเซาหลังรู้สึกหนาวเยือกในอก แต่บนใบหน้ากลับไม่ปรากฏระลอกความตกใจใดๆ เขามองศีรษะ "ผ่านมาถึงเวลานี้ หลานไม่มีสิ่งใดจะพูด สุดแล้วแต่เสด็จย่าเถิดพะย่ะค่ะ"

ไทเฮาเห็นฉูเซาหลังว่างายก็ทั้งพอใจและรู้สึกผิด พอใจที่ฉูเซาหลังไม่ได้หลงเว่ยจิ้นหน้ามืดตามัว ยังคงยืนดีเชื่อฟังนาง ทั้งยังรู้สึกผิดที่นางเอาแต่ใส่ใจเรื่องของ

ตัวเองจนหลงลืมเรื่องแต่งงานของคู่เช่าหลัง

ไทเฮาแสดงท่าทีไม่แน่ใจอยู่พักหนึ่ง "มิใช่ว่าอย่าไม่ร้อนใจเรื่องของเจ้า อันที่จริง...ยายังมองไม่เห็นผู้ใดที่คู่ควรกับเจ้า เรื่องสำคัญเพียงนี้...ถ้าไม่เจตที่ใดๆ แล้วจะกำหนดลงไปได้อย่างไร"

วาจานี้เป็นเท็จ เพราะในเมืองหลวงมีคนดีๆ อยู่มากมาย พระญาติที่อยากเกี่ยวข้องกับคู่เช่าหลังมีจำนวนไม่น้อย ซึ่งในจำนวนนั้นมีคนที่มีความเหมาะสมเป็นจำนวนมาก คู่เช่าหลังเข้าใจความในใจของไทเฮาว่าพระนางอยากให้ตนแต่งงานกับบุตรสาวของจวนจิ้งกั๊งเป็นชายาเอก หรือไม่ก็แต่งงานกับบุตรสาวของจวนจื่อจวินโหวเสียดยกที่บุตรสาวของสองตระกูลอายุยังน้อยเกินไป ในช่วงสองสามปีนี้ยังไม่สามารถแต่งงานได้

คู่เช่าหลังไม่อยากจะสร้างความลำบากใจให้แก่ไทเฮา เขาจึงจึงให้คำมั่นออกมาก่อน "ขอเสด็จอย่าโปรดวางพระทัย หลานไม่รีบเรื่องแต่งงาน ตำแหน่งชายาเอกจะต้องเป็นคนที่มาจากจวนจื่อจวินโหวหรือจวนจิ้งกั๊งเท่านั้น และมิใช่แค่ตัวหลาน แต่ภายหน้าเมื่อหลานมีบุตร การแต่งงานของเขาย่อมไม่พ้นสองตระกูลนี้เช่นกัน"

ไทเฮาได้ยินแล้วก็รู้สึกสบายใจอย่างมาก พระนางลดเสียงลง "เด็กดี เจ้าเข้าใจความในใจที่ดีที่สุด...ว่าอย่าไม่อยากแย่งชิงอำนาจกับสกุลเดิม เวลานี้สถานการณ์ยังไม่นิ่ง สองตระกูลนี้มีส่วนช่วยเกื้อหนุนเจ้ามากที่สุด และอย่าไว้วางใจในตัวพวกเขาอย่างที่สุด ถ้าในเวลาคำคัญเจ้าแต่งงานกับบุตรสาวตระกูลอื่น...เกรงว่าจะกระทบกระเทือนจิตใจญาติผู้ใหญ่กลุ่มนี้...ทว่าเวลานี้น้องๆ ของเจ้าต่างเติบโตใหญ่กันหมดแล้ว ย่อมไม่สามารถถ่วงเวลาต่อไป เจ้าว่า..."

คู่เช่าหลังฟังก็ระชะอย่างเข้าใจสถานการณ์ "หลานเข้าใจพะยะค่ะ เสด็จอย่ากับเสด็จพ่อจัดการเรื่องการแต่งงานของพวกน้องๆ ไปก่อนได้เลย อย่างมากก็ให้สำนักโหรหลวงบอกว่าดวงของหลานห้ามแต่งงานเร็ว เพื่อที่จะได้ไม่ต้องถ่วงเรื่องการแต่งงานของพวกน้องๆ และจัดการเรื่องของพวกเขาให้เสร็จก่อน"

ไทเฮาค่อนข้างปวดใจ "เช่นนั้นเป็นการยุติธรรมต่อเจ้าหรือ"

ฉู่เซ่าหลิงยิ้มบางๆ "ไม่เลยพะยะคะ"

ไทเฮายังคงรู้สึกว่าเป็นธรรมดาต่อฉู่เซ่าหลิงอย่างมากจึงหลุดปากออกไป "อย่าจะเลือกชารายรองให้เจ้าสักสองคนก่อน เลือกเอาที่มาจากตระกูลสูง..."

"ไม่ได้พะยะคะ" ฉู่เซ่าหลิงรู้อยู่แล้วว่าไทเฮาจะต้องเสนอนุภรรยาชั้นสูงให้ตน เขาจึงคิดคำพูดมาเรียบร้อย "เสด็จย่าทรงได้ทรงดูให้ดีๆ การแต่งงานชารายรองมิใช่เรื่องยาก แต่ถ้าแต่งงานมาแล้วเกิดชารายรองมีบุตรขึ้นมาจะทำอย่างไร หากเก็บเด็กไว้จะไม่ยุติธรรมต่อชารายเอกในภายหลังหรือ นางยังไม่ทันได้แต่งงานก็ยังมีบุตรอนุภรรยาคอยให้นางเลี้ยงดูแล้ว หรือถ้ากำจัดทิ้ง...ไม่ว่าจะเป็นการกำจัดเด็กเก็บแม่ หรือกำจัดแม่เก็บเด็ก ล้วนต้องลงเินสกลุเดิมของชารายรองทั้งสิ้น ถึงตอนนั้นนอกจากผูกญาติไม่ว่าเรื่องนี้จะก่อให้เกิดความแค้นไม่เป็นการดี"

การวิเคราะห์ของฉู่เซ่าหลิงสมเหตุสมผลจนไทเฮาคัดค้านไม่ได้ พระนางลังเลและวิตก "ข้างกายเจ้าไม่มีคนดูแลเลยสักคน..."

"หวังมู่หนานดูแลหลานเป็นอย่างดีแล้วพะยะคะ" ฉู่เซ่าหลิงยิ้มปลอบใจ "อีกอย่าง หลานเพิ่งจะอายุสิบเก้า เรื่องพวกนี้ยังไม่รับพะยะคะ"

อายุเท่านี้ก็ยังไม่ถือว่าเป็นผู้ใหญ่จริงๆ...ไทเฮาค่อยคลายใจ พุดเสียงเบา "เจ้าเข้าใจความลำบากของย่าก็ดี"

ดวงตาของฉู่เซ่าหลิงฉายแววเคารพยกย่องผู้อาวุโส เขายิ้มบางๆ "หลานเข้าใจดี เวลานี้เสด็จย่าใส่พระทัยเรื่องการแต่งงานของน้องสองคนก็พอพะยะคะ"

ไทเฮาสั่งหว่าเสียงเย็น "อย่าจะดูแลเรื่องการแต่งงานของไมเออร์ หว่านเออร์ เขามีคนคอยจัดการให้แล้ว หากย่าสอดมือเข้าไปจะมีเป็นการสร้างความบาดหมางให้แก่เสด็จพ่อของเจ้ากับสี่พี่หรือหกหรือ ย่าก็อยากเห็นเหมือนกันว่าคนผู้นั้นจะสรรหานางฟ้านางสวรรค์ที่ใดมาให้หว่านเออร์"

ฉู่เซ่าหลิงหัวเราะ "เสด็จย่าไม่ทรงใส่พระทัยก็ดีพะยะคะ"

ภายในตำหนักของหญิงฉิน สองแม่ลูกกำลังสนทนากันเบาๆ ใบหน้าของหญิงฉินเต็มไปด้วยความปลื้มปิติอย่างปิดไม่มิด นางพุดเสียงเบา "ตามปกติ

ควรใส่ใจเรื่องใดก็ต้องใส่ใจ สิ่งใดควรกิน ไม่ควรกิน พวกหม่อมมัวจะบอกเจ้า และตัวเจ้าก็ต้องระวังเองด้วย นี่เป็นครมภ์แรก จะต้องระวังให้มากๆ..."

หนึ่งผืนพร้าบอก เนื่องจากพ่อไม่สามารถเข้าวังมาได้บ่อยๆ และไม่แน่ว่าจะสามารถมานั่งที่ตำหนักของนางได้ทุกครั้งที่เข้าวังมา หนึ่งผืนจึงอยากถ่ายทอดประสบการณ์ที่ตนรู้และนึกได้ให้บุตรสาวทั้งหมด ด้วยเกรงว่าพ่อจะพลั้งเผลอ

พ่อก็กำหนักรับฟัง แต่เนื่องจากนางกำลังมีเรื่องในใจ ทำให้จิตใจไม่ค่อยอยู่กับตัว ผ่านไปสักพักหญิงสาวก็พูดพลั้งขึ้น "ท่านแม่...เวลานี้ข้ามีครมภ์สมควร...รับอนุภรรยาให้ราชบุตรเขยหรือไม่"

หนึ่งผืนมือสั่น น้ำเสียงร้อนรน "ราชบุตรเขยอยู่ข้างนอก..."

"มีไ้" พ่อที่ตบหนิงผืน ก้มศีรษะลง "ราชบุตรเขยไม่ได้มีผู้ใดอยู่ข้างนอก แต่ข้าเป็นห่วง...เพราะปกติเวลาราชบุตรเขยออกไปข้างนอกทีก็เป็นสิบวัน ข้ารู้ว่าเขาไปอยู่ที่ค่ายทหาร แต่...แต่ข้ายังคงไม่สบายใจ เวลานี้ข้าเพิ่งตั้งครมภ์ กว่าจะคลอดบุตรและอยู่ไฟเรียบร้อยก็เกือบหนึ่งปี...ถ้าราชบุตรเขยไปหาคนอื่นข้างนอก มีผู้ข้ายกชิงเออริให้เป็นสาวใช้ห้องข้าง* ของเขา"

หนึ่งผืนมองเห็นถึงความอัปยศหนทางและรวดเร็วใจของบุตรสาว นางสิ้นศรัทธา "ไม่จำเป็น! เจ้าเป็นองค์หญิง ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็หลุดสาคัญตัวแต่งงานกับเขาแล้ว โหนเลยต้องยอมรับความอยุติธรรมพวกนี้อีก เจ้าทำใจให้สงบ บารุงครมภ์ไปเถิด รับรองว่าราชบุตรเขยไม่กล้าทำตัวเหลวไหล"

พ่อผืนยิ้ม "ข้าจะเอาสิ่งใดไปเทียบกับองค์หญิงใหญ่เถิงเตอ องค์หญิงใหญ่เถิงเตอเป็นบุตรสาวภรรยาเอก นางก็ยังมีอนุภรรยาในบ้าน ท่านแม่...เวลานี้ราชบุตรเขยได้รับมอบหมายให้ทำงานสำคัญให้พี่ใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่ข้าควรดีใจ แต่ก็ยังอดเป็นห่วงไม่ได้ ข้าหวังว่าราชบุตรเขย..."

"หวังว่าภายหลังเขาจะไม่ให้ความสำคัญแก่เจ้ากับลูก ไ้หรือไม" หนึ่งผืนรับรู้ถึงความลำบากใจของบุตรสาวว่าแทนที่จะปล่อยให้เว่ยจั้นไปตระเวนหาเองข้างนอก มีผู้ตนเตรียมไว้ให้เขาดีกว่า หนึ่งผืนหยุดคิด "เจ้าอย่าเพิ่งใจร้อน ทำใจ

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกภรรยาบ่าวที่ไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอก พักอยู่ในห้องด้านข้างที่ทะลุกับห้องนอนหลักของเจ้านายเพื่อความสะดวกในการปรนนิบัติ จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

ให้สงบเพื่อบำรุงครรภ์ก่อน คอยให้ราชบุตรเขยกลับมาครั้งหน้าเจ้าค่อยๆ บอกเรื่องนี้แก่เขา แต่อย่าเพิ่งตัดสินใจเอาเอง ให้ลองถามความคิดเห็นของเขาก่อน หากเขาตอบรับ เจ้าค่อยยกอิงเออร์ให้ แต่ถ้าราชบุตรเขยไม่ยอม เจ้าก็ทำให้สบาย พวกเจ้าเพิ่งแต่งงานกันได้ไม่นาน ไม่น่ารำคาญตรเขยอาจจะไม่พอใจ"

ฟู่อี้พังก้นอย่างเต็มไปด้วยความวิตกกังวล หึงผินรู้สึกขมขื่นใจว่าเป็นเพราะตนไม่เคยเป็นที่โปรดปราน ทำให้ฟู่อี้ต้องพลอยอกสั่นขวัญหายมาตั้งแต่เด็ก เวลานี้แม้นางจะแต่งงานไปเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้วก็ยังไม่วายต้องคอยระแวงระวังทุกอย่างก้าว หึงผินตบมือบุตรสาวพลางกล่าวพลบเสียงเบา "แม่เห็นว่าราชบุตรเขยไม่เหมือนคนเจ้าชู้มาก รักเจ้าก็อย่าเพิ่งเ็ด็ดไปเวลานี้ฉันต้องให้ความสำคัญแก่เขามาก ทำให้เขาเมื่องานยุ่งทุกวัน ไหนเลยจะมีใจมาคิดเรื่องพวกนั้น"

ฟู่อี้ผงกศีรษะ "หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น"

ตอนเที่ยงคู่เซาหลิงเอาเรื่องของฟู่อี้ไปบอกเว่ยจี เว่ยจีฟังแล้วก็ดีใจ เขาหัวเราะว่า "เวลานี้พี่ใหญ่อยู่ที่ค่ายทหาร เกรงว่าจะยังไม่รู้กระมัง"

"อืม" คู่เซาหลิงคืบเต้าหู้ยัดไล่ให้เว่ยจีหนึ่งชิ้น "คอยให้เข้าฤดูสุรท เจ้าก็จะมีหลานแล้ว"

เว่ยจีตื่นเต้นยินดี กลางวันจึงกินข้าวมากขึ้นอีกหนึ่งชาม ตอนพักกลางวันเขาเอนตัวนอนแล้วแต่ยังไม่วายพูดพล่ำกับคู่เซาหลิง "เมื่อปลายปีฉือวี่มอบหยกสมปรารถนาให้ผู้น้อยหนึ่งคู่ ผู้น้อยดูไม่ออกว่าเป็นหยกชั้นดีหรือเลว แต่หวังกงกงบอกว่าเป็นของโบราณหายาก ดูท่าจะไม่เลว วันหยุดครั้งนี้ผู้น้อยจะนำกลับไปมอบให้องค์หญิง ยังมีแจกันหยกคู่ที่ได้เท่าจ้างมอบให้ผู้น้อยคู่ไหน..."

คู่เซาหลิงห่มผ้าให้เว่ยจี เขาฟังแล้วหลุดซา "มิใช่ลูกของเจ้าเสียหน่อย เจ้าจะรีบอุ่นว้ายไปไหน ย่อมมาตลอดช่วงเช้าแล้ว รีบนอนเถอะ!"

คู่เซาหลิงใช้มือปิดเปลือกตาเว่ยจีเบาๆ เว่ยจีหลับตา พยายามจะหลับ คู่เซาหลิงเอนตัวลงเตรียมงีบสักพัก แต่เสียบกันไปได้ครู่เดียวเว่ยจีก็โผล่เสียงเบาขึ้นมาอีก "ครั่งก่อนอาจารย์มอบหยกให้ผู้น้อยหนึ่งชิ้น ตอนเช้ากลับผู้น้อยได้หา

ช่างฝีมือมาเจียรนะใน..."

"เจ้าจะทดสอบข้าอีกแล้วใช่ไหม" นิสัยนอนกลางวันของเวย์จี ฉูเซาหลิงเป็นคนเพาะบ่มขึ้นมาอย่างลำบาก ตามปกติเวลานี้เขาจะง่วงแล้ว ยิ่งเดี๋ยวนี้เวย์จีต้องไปทำงานหนักๆ ที่ค่ายทหารทุกวัน ฉูเซาหลิงเกรงว่าเขาจะเสียสุขภาพจนล้มป่วยจึงพูดเสียงดู "รีบนอน!"

เวย์จีได้ยินแล้วรีบปิดปาก เขาลืมตาขึ้นมองฉูเซาหลิง พอเห็นฉูเซาหลิงยังหลับตาอยู่ก็ค่อยๆ สบายใจขึ้น ปกติเวลาเห็นฉูเซาหลิงซักสีหน้าเขาจะรู้สึกเป็นกังวล แต่จิตใจที่วันนี้เขามีเรื่องให้อารมณ์ดีมากเกินไป เด็กน้อย เด็กน้อยอีกครั้งบักว่าจะมีเด็กหนึ่งคน! เป็นเด็กที่มีสายเลือดของเขากับฉูเซาหลิง...

ยิ่งคิดเวย์จียิ่งตื่นเต้น เขาแอบขบคิดอยู่พักใหญ่ ผ่านไปครู่หนึ่งก็หลุดพูดออกมาอย่างอดไม่อยู่ "องค์ชายว่าจะเป็นที่เด็กชายหรือเด็กหญิง ผู้ນ้อยชอบเด็กหญิง"

ฉูเซาหลิงโกรธเวย์จีจนขำ เขาพลิกตัวมากดทับร่างของเวย์จี พูดเสียงต่ำ "วันนี้เจ้าคงไม่คิดจะนอนแล้วกระมัง"

เวย์จีนึกถึงท่าทีรำคาญใจของฉูเซาหลิงเมื่อครู่แล้วรู้สึกผิดนิดๆ ทว่ากลับมองเห็นแววอบอุ่นในดวงตาของฉูเซาหลิง เนื่องจากเดี๋ยวนี้การที่เวย์จี 'ดื้อดึง' เป็นครั้งคราวทำให้ฉูเซาหลิงพอใจ เพราะเมื่อก่อนตอนที่เขาให้เวย์จีมาอยู่ด้วยใหม่ๆ นั้นเจ้าตัวไม่เคยกล้าทำเช่นนี้เลย แต่ตอนนี้เวย์จีมีผลแสดงท่าทางกระแจะกระอดกับเขาแล้ว แสดงให้เห็นว่าเวย์จีมีความเชื่อมั่นและไว้วางใจในตัวเขา

สีหน้าอ่อนโยนของฉูเซาหลิงทำให้เวย์จีหน้าแดง เนื่องจากทุกครั้งที่ฉูเซาหลิงแสดงสีหน้ารักใคร่ที่มีให้เขาเพียงคนเดียวเช่นนี้ มันทำให้หัวใจของเวย์จีพองโตคับอก เวย์จียิ้ม แล้วฉูเซาหลิงก็ก้มหน้าลงจุมพิตที่หน้าผากของเวย์จีเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจ "ชอบเด็กหรือ"

เวย์จีพยักหน้า "ชอบขอรับ"

ฉูเซาหลิงทำเสียงอึม เริ่มปลดเสื้อผ้าของเวย์จี เวย์จีรีบตะครุบสาบเสื้อ "องค์ชาย?"

ชู่เซ่าหลิงก้มหน้าลงมาประทับจุมพิตที่ตึ่งหูของเว่ยจี เอ่ยน้ำเสียงแหบพร่า
"ชอบก็มีเองสิ..."

วาจาแผ่วหวิวนั้นทำให้ใบหูของเว่ยจีแดงกำ ชู่เซ่าหลิงหัวเราะเบาๆ
"ถึงอย่างไรเจ้าก็นอนไม่หลับอยู่แล้ว มาสิ..."

ตัวอย่าง

บทที่ 60

วันถัดมาเว่ยจีเอาของกลับไปบ้านในวันหยุดจริงๆ อยู่เช้าหลังเองก็ให้หวังมู่หานนำข้าวของจำนวนไม่น้อยไปร่วมแสดงความยินดีกับฟู่อี้ด้วย

สวฮินผู้เฒ่าเว่ยไม่ได้เห็นหน้าเว่ยจีหลายวัน นางจึงตั้งมือหลานชายคนเล็กไปพูดคุยด้วยเป็นเวลานาน เว่ยจีนั่งเป็นเพื่อนสวฮินผู้เฒ่าเว่ยได้สักพักก็เอ่ย "ระยะนี้พี่ใหญ่ได้กลับบ้านบ้างหรือไม่ขอรับ"

สวฮินผู้เฒ่าเว่ยหัวเราะ "บังเอิญเหลือเกินที่พี่ใหญ่เจ้าเพิ่งกลับมาเมื่อวาน เขานั่งอยู่ที่บ้านได้ไม่ถึงสองชั่วโมงก็กลับไปอีก เวลานี้พวกเจ้าพี่น้องต่างเห็นบ้านเป็นจวนว่าการกันไปหมด กลับมาที่ไรพอลถึงยามหมาก็ไป ทำราวกับถูกภูตผีไล่ตาม" ถึงปากจะบ่น แต่ดวงตาของสวฮินผู้เฒ่าเว่ยกลับฉายแววปลื้มปริ่มอย่างปิดไม่มิด

เว่ยจีก้มหน้ายิ้มๆ "มันปลื้มตัวไม่ได้จริงๆ ขอรับ ตอนเช้าต้องไปค่ายทหาร ตอนบ่ายต้องกลับวังฮ่อง มีธุระมากมาย..."

"อย่ารู้" สวฮินผู้เฒ่าเว่ยจัดเสื่อผ้าให้เว่ยจี พุดด้วยรอยยิ้ม "เมื่อวานพี่ใหญ่เจ้ากลับมาบอกว่าเวลานี้เจ้าได้รับมอบหมายงานอยู่ในค่ายทหาร ได้ยินว่าอยู่ในสังกัดแม่ทัพใหญ่จางลี่เฟิงใช่ไหม เหมาะสมดีมาก"

เว่ยจีผงกศีรษะ "พี่ใหญ่ดีใจหรือไม่ขอรับ"

สวฮินผู้เฒ่าเว่ยหัวเราะ "เจ้ายังไม่รู้นิสัยของเขาอีกหรือ ต่อให้ดีใจยิ่งกว่านี้ เขาก็ทำหน้าที่เหมือนเดิม ยังหนุ่มยังแน่นแต่กลับทำตัวเป็นคนแก่ อ้อ...แต่เมื่อวาน

ตอนเขากลับมาก็นั่งอยู่นานกว่าปกตินิดหน่อย และยังกำชับให้ทางโรงครัวของทางนั้นตั้งใจดูแลเรื่องอาหารกับของว่างขององค์หญิง คิดว่าคงดีใจเหมือนกัน"

เว่ยจี่ก็ถึงท่าทางตามปกติของเว่ยจิ้นแล้วซ้ำ "ป็นี่ข้าได้รับของจากท่านอ่องมากมาย ชำนาญกลับมาทั้งหมด มีของท่านย่ากับท่านแม่ และมีเตรียมไว้ให้องค์หญิงด้วย รับประทานอย่าช่วยนำส่งให้ทางนั้นทีนะขอรับ มิใช่ของดีเลิศ และเชื่อว่าองค์หญิงคงมิได้ขาดสิ่งใด แต่เป็นน้ำใจจากข้า"

เวลานี้พู่กับเว่ยจิ้นอาศัยอยู่ที่เรือนคันทัน* ที่แยกตัวออกไปทางด้านตะวันออกของจวนสกุลเว่ย เดิมทีนั้นเป็นบ้านของผู้อื่น มีศาลา หอสองห้องครัว ห้องเย็บปัก ครบหมดทุกอย่าง ทั้งยังมีทางเชื่อมกับเรือนของพวกฮุยยิ่นผู้เฒ่าหนึ่งทาง

ฮุยยิ่นผู้เฒ่าเว่ยผิงก็ระแคะระคาย "เจ้ามีน้ำใจดี องค์หญิงมิใช่คนเรื่องมาก ก่อนหน้านี้นางมาดูแลพวกเราตอนเช้ากับตอนเย็นทุกวัน ยามนี้นางมีครรภ์ ย่ากับแม่ของเจ้าเห็นว่าไม่ควรให้นางเดินมาก ช่วงเย็นอย่าเลยเป็นฝ่ายไปหานางแทน เห็นว่าท่านอ่องมีของให้องค์หญิงด้วยมิใช่หรือ แสดงว่าท่านอ่องก็เอ็นหวงองค์หญิงอยู่ละสิ"

เว่ยจี่ผิงก็กระซิบ "สมัยก่อนตอนอยู่ในวังหลวง ท่านอ่องสนิทสนมกับองค์หญิงมากกว่าคนอื่น ๆ ขอรับ"

ระหว่างที่สองคนกำลังคุยกัน เจียงฮุยยิ่นที่อยู่ด้านหลังก็เดินมา เว่ยจี่รีบลุกขึ้นทำความเคารพเจียงฮุยยิ่น นางเอ่ยยิ้มๆ "เพิ่งได้ยินว่าเจ้ากลับมา วันนี้จะอยู่ค้างที่บ้านหรือไม่"

เว่ยจี่มีสีหน้าลำบากใจ "ที่วังอ่อง..."

"เรามีงานสำคัญ เจ้าจะไปทำให้เขาลำบากใจเพื่อเหตุใด" ฮุยยิ่นผู้เฒ่าเว่ยหัวเราะ "รู้ว่าเจ้าคิดถึงลูก ผู้ใดบ้างไม่คิดถึง แต่หน้าที่ต้องมาก่อน"

ฮุยยิ่นผู้เฒ่าเว่ยไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเจียงฮุยยิ่นคิดอะไร ทั้งๆ ที่รู้ว่าเวลานี้เว่ยจี่กำลังมีงานแต่กลับชอบคิดหาวิธีมารังตัวเขาไว้ คราวใดที่เว่ยจี่กลับมา นางเป็นต้องทำท่าอาลัยอาวรณ์ไม่รู้จะทำไปเพื่อเหตุใด

* เรือนคันทัน เป็นรูปแบบหนึ่งของเรือนผานสี่ด้าน (ชื่อเหอหยวน) โดยลานตรงกลางมีเรือนคันทันไว้ แบ่งลานเรือนใหญ่เป็นสองส่วน รวมกับลานด้านหน้าและเรือนหลังแล้วนับเป็นสี่ส่วน

สุหิณผู้เฒ่าเว่ยตระหนักชัดว่าไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานของบุตรชาย หรือ อนาคตของหลานชายสองคน รวมไปถึงเรื่องที่เว่ยจั้นได้รับพระราชทานองค์หญิง ล้วนเป็นเพราะฐู่เซาหึงทั้งสิ้น สกุลเว่ยไม่มีบรรดาศักดิ์ตกทอดมาถึงเว่ยหึงและ กำลังอยู่ในช่วงตกต่ำ แต่โชคดีที่มีผู้สูงศักดิ์ให้ความสำคัญและให้การอุปถัมภ์ แค่งกล่าวคำขอบคุณยังแทบไม่ทัน เหตุใดยังชอบไปจุดชาหลังลูกหลานอีก

เจียงสุหิณเข้าใจความหมายของสุหิณผู้เฒ่าเว่ย ตัวนางเองก็มีเรื่อง ลำบากใจที่พูดไม่ออก ทำได้เพียงก้มหน้ารับคำ "สะใภ้เลอะเลือนไปเองเจ้าคะ"

ทั้งสามคนคุยเรื่องสัพเพเหระในบ้านได้ครู่หนึ่งก็กินอาหารเที่ยงด้วยกัน เจียงสุหิณดึงตัวเว่ยจี้ไว้ ทำท่าจะพูดอะไรอยู่หลายครั้งแต่ก็หยุด สุหิณผู้เฒ่าเว่ย มองออกมาว่าเจียงสุหิณมีเรื่องอยากพูด แม้จะรู้สึกไม่ชอบใจ แต่ก็เห็นใจใน ความรู้สึกของมารดา พอกินอาหารเสร็จ สุหิณผู้เฒ่าเว่ยจึงอ้างว่าจะไปเก็บ เพื่อให้สองแม่ลูกได้ไปพูดคุยกันเป็นการส่วนตัวที่ด้านหลัง เจียงสุหิณดีใจมาก รับพาเว่ยจี้ไปที่เรือนของตน

"ท่านแม่มีสิ่งใดจะพูดกับข้าหรือขอรับ" เว่ยจี้ไม่ได้รู้เรื่องรู้ราว เขากล่าวยิ้มๆ "มีสิ่งใดจะสั่งข้าหรือ"

เจียงสุหิณมองเว่ยจี้ที่มีสีหน้าโง่เง่าแล้วลอบระบายลมหายใจอยู่ในอก มีหรือที่ตัวนางจะไม่เข้าใจความคิดของสุหิณผู้เฒ่า ความรุ่งเรืองของสกุลเว่ย ในตอนนี้ได้มาด้วยการสนับสนุนจากฐู่เซาหึง หากพลาดพลั้งล่วงเกิน ยิ่งคนผู้นั้น ทำให้พวกเขาเป็นได้สูงมากเท่าใด เวลาตกยิ่งเจ็บเท่านั้น ยามนี้ตัวของเจียงสุหิณ ได้รับความเคารพนับถือจากบรรดาสุหิณตราตั้งในเมืองหลวงมากกว่าปกติ ทำให้นางเข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี เพียงแต่พอคิดถึงสถานภาพของบุตรชายคนเล็กแล้ว ก็ทำให้นางอดเป็นกังวลไม่ได้

เมื่อวานตอนเว่ยจั้นกลับมา เจียงสุหิณกำลังสนทนากับปู่ที่อยู่ที่บ้าน หลังจากนั้น พอเว่ยจั้นมาทั้งสามคนจึงพูดคุยกันสักพัก ปู่ถามเว่ยจั้นต่อหน้า เจียงสุหิณว่าควรรับสาวใช้ห้องข้างเข้ามาสักคนหรือไม่ การที่ปู่มีความคิดเช่นนี้ แล้วเอ่ยถามออกมาต่อหน้าเจียงสุหิณ ถ้าเว่ยจั้นตอบรับ ภาพลักษณ์ของนาง ในสายตาเจียงสุหิณย่อมเป็นบุคคลแสนประเสริฐ สามารถเล่าขานให้ผู้อื่นฟัง

ได้เป็นอย่างดี แต่ถ้าเว่ยจิ้นไม่ตอบรับนั้นจะยิ่งดีเข้าไปอีก เพราะต่อไปเจียงฮูหยินกับฮูหยินผู้เฒ่าเว่ยจะไม่สามารถยึดเยียดคนเข้ามาในเรือนของเว่ยจิ้นได้ ดังนั้นการที่เว่ยจิ้นอยู่ปากออกมากอดหน้าคนทั้งสองจึงเท่ากับเป็นการลงมือเพียงครั้งเดียวแต่ได้ผลสองอย่าง

เว่ยจิ้นฟังคำของฟู่อี้แล้วบอกว่าไม่ต้องการด้วยสีหน้าจริงจัง "เวลานี้ข้าปลีกตัวจากค่ายทหารไม่ได้ จะให้ไปสร้างควมลำบากแก่บุตรสาวผู้อื่นได้อย่างไร มิใช่ว่าไม่มีลูกจึงต้องรีบ เวลานี้องค์หญิงกำลังมีครรภ์ ยิ่งไม่จำเป็นต้องสนใจเรื่องรับอนุภรรยา"

ฟู่อี้ได้ยินคำพูดนี้แล้วรู้สึกสบายใจ สองตาที่มองเว่ยจิ้นฉายแววอบอุ่นโยน แต่เจียงฮูหยินฟังคำพูดนี้แล้วใจกลับคิดไปถึงเรื่องอื่น

เรื่องของเว่ยจิ้นเป็นปัญหาทางใจของเจียงฮูหยินมาโดยตลอด บทเรียนครั้งก่อนทำให้นางไม่กล้าพูดมากอีก เพียงแต่เรื่องที่เกิดขึ้นที่เรือนของเว่ยจิ้นเมื่อวานทำให้เจียงฮูหยินคิดถึงเว่ยจิ้น การที่ฟู่เซ่าหลิงคอยจับตาดูเว่ยจิ้นทำให้เจียงฮูหยินไม่กล้าคิดถึงเรื่องขอภรรยาให้บุตรชาย เช่นนั้นนางจะหาสาวใช้ห้องข้างมาให้เว่ยจิ้นสักสองคนได้หรือไม่

ในบ้านลูกหลานตระกูลขุนนางล้วนมีสตรีหนึ่งหรือสองคน เพียงแต่เว่ยจิ้นกับเว่ยจื่อสองพี่น้องต้องไปอยู่ค่ายทหารตั้งแต่อายุสิบสองสิบสาม การหาสตรีมาไว้ในบ้านย่อมแปลสาประโยชน์ เจียงฮูหยินจึงไม่ได้จัดการ ไหนเลยจะรู้ว่าจู่ๆ จะเกิดเรื่องนี้ขึ้น เวลานี้นางจึงอยากหาคนมาให้เว่ยจิ้นแทบขาดใจ

เจียงฮูหยินกุมมือเว่ยจิ้นไว้ อึกอักอยู่เป็นนานก่อนพูดซ้ำๆ ว่า "เวลานี้พี่ใหญ่เจ้าเป็นฝั่งเป็นฝาแล้ว...ตัวเจ้าเองก็อายุไม่น้อย"

เว่ยจิดูไม่ถึงว่าเจียงฮูหยินจะหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอย่างกะทันหัน เขาหยุดคิดก่อนเอ่ย "เหนือข้าขึ้นไปยังมีพี่ชายอีกหลายคนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ไหนเลยจะเวียนมาถึงตัวข้าได้"

"เอ่อ...ก็ไม่ได้เร่งด่วนอะไร" เจียงฮูหยินนิ่งไปนิด "เช่นนั้นแม่จะหาสาวใช้ให้เจ้าสักสองคน เจ้าโตจนป่านนี้แล้ว ถ้าในเรือนไม่มีใครเลยจะไม่ดี"

เว่ยจิ้นปฏิเสธ "เวลานี้ข้ามีงานมาก แต่ละวันแทบจะหาเวลาปลีกตัว

ไม่ได้ ไม่อยากสร้างความลำบากให้บุตรสาวของผู้อื่น"

เสียงสูหยินโกรธปนน้ำ "สมเป็นพี่น้องกันจริงๆ คำพูดคำจาไม่ผิดกันเลย! สร้างความลำบากให้แก่ผู้อื่นที่ใด ตามปกติเวลาพวกนางอยู่ข้างนอกล้วนต้องทำงานรับใช้ทุกอย่าง ได้เป็นคนของเรือนเจ้าจะยังมีเวลาว่าง พวกสาวใช้อยากเป็นกันจะแยะ"

เว่ยจีฝั้นยิ้ม "ท่านแม่...กว่าข้าจะได้กลับบ้านสักครั้งมิใช่เรื่องง่าย ไม่จำเป็นจริงๆ ขอรับ"

สิ่งที่ทำให้เสียงสูหยินกังวลมากกว่าคืออู่เซาหลิง นางมีอาการลงเลอยู่พักหนึ่ง "เจ้าอายุยังน้อย ยังไม่ค่อยรู้ความ ไม่เชื่อ...เจ้า...เจ้าไปถามท่านอ๋องดู รับรองว่าท่านอ๋องต้องพูดเช่นนั้นเช่นกัน"

เว่ยจีฟังความหมายของเสียงสูหยินไม่ออก เขายิ้มใสชื่อ "ท่านแม่คงไม่รู้ว่าย่างกายของท่านอ๋องก็ไม่มีผู้ใดเช่นกัน"

เสียงสูหยินฟังคำพูดประโยคนี้แล้วยิ่งรู้สึกจุกอก

สองแม่ลูกคุยกันเรื่องอื่นอีกสักพักจนถึงยามเย็น ด้านนอกก็มีคนเริ่มมาตามเร่ง เว่ยจีอยู่คุยกับเสียงสูหยินอีกพักหนึ่งแล้วจึงจากไป

เวลานี้ที่อู่เซาหลิงไม่อนุญาตให้เว่ยจีขี่ม้าตามท้องถนน ถ้าอากาศดีจะนั่งรถม้า ถ้าอากาศไม่ดีก็นั่งเกี้ยว วันนี้ได้นั่งรถม้าซึ่งภายในตัวรถกว้างขวางมาก มีตั่งเล็กกับโต๊ะเล็กหนึ่งตัว บนโต๊ะวางชุดชากระเบื้องเคลือบหนึ่งชุด ด้านในกามีชาชั้นดีที่กำลังอุ่นอยู่ เว่ยจีเติมน้ำชาหลายอีกก่อนนั่งเล่นหมอนุ่นๆ ใบบึงอยู่บนตั่งเล็ก รถม้าโยกน้อยๆ ไม่นานเว่ยจีก็ทอดถอนใจว่าในอ้อมแขน ศีรษะลดต่ำลงๆ เริ่มสัปหงกเหมือนลูกเจี๊ยบจิกข้าวสาร เนื่องจากวันนี้เขาไม่ได้นอนกลางวัน ยามนี้จึงค่อนข้างง่วงซึมสลือ

เว่ยจีที่อยู่บนรถม้าไม่รู้เลยว่าทันทีที่รถม้าของเขาเลี้ยวออกไป หวังมู่หนานก็เดินเข้าไปในจวนสกุลเว่ยชนิตที่ว่าเขาก้าวจากไปนับ อีกฝ่ายก็เดินตามหลังมาบ๊อบ

หวังมู่หนานนำของบำรุงมาจำนวนหนึ่ง เขากล่าวทักเสียงสูหยินอย่างเกรงอกเกรงใจ "วันนี้ได้เก็บเว่ยฮิอันออกมาจนลืมเอาของที่มอบให้สูหยินผู้เฒ่า

กับสูหยินมาด้วย ท่านอ๋องเพิ่งเห็นเลยให้ผู้น้อยเร่งนำมาส่งเดี๋ยวนี้ขอรับ"

สูหยินผู้เฒ่าเว่ยรีบบอก "ลำบากท่านอ๋องต้องนึกถึงแล้ว พวกเรารับไว้ไม่ได้หรอก"

เจียงสูหยินมองของจำพวกวังนกเนื้อทอง โสมแก่ ผู่หลิง* หลายกล่อง ที่กระทบกันเสียงดังกึกกัก บรรณาการพวกนี้มีหรือที่เว่ยจีจะหามาได้?

ดูเหมือนหวังมู่หานจะอ่านความคิดของเจียงสูหยินออก เขาจึงมองเจียงสูหยินผ่านๆ และกล่าวยิ้มๆ "มีสิ่งใดที่รับไม่ได้ เวลานี้ได้ทำเว่ยจีเป็นผู้ที่มีความสำคัญต่อท่านอ๋อง ของพวกนี้นับว่าธรรมดามาก"

เจียงสูหยินนิ่งยิ้ม ขณะที่หวังมู่หานกล่าวต่อ "จะว่าไปก็ได้ทำเว่ยจีได้เป็นคนสำคัญของท่านอ๋องเช่นนี้ก็ไม่ง่าย มีคนริษยาไม่รู้ทำไรต่อเท่าไร แต่ตัวได้ทำเว่ยจีนั้นดีจริงแท้อย่างหาได้ยาก เพียงแต่เขาอายุน้อยไปนิด ทั้งยังมีแหวด้อย่างมากทำให้บางครั้งถูกคนเอาไปพูดต่อ ขอให้สูหยินผู้เฒ่ากับสูหยินอย่าได้ปวดใจกันมากเกินไป"

สูหยินผู้เฒ่าเว่ยเป็นคนซื่อ ยอมฟังจากเลี้ยวลดคดเคี้ยวไม่ออก รีบบอกว่า "มิกล้า การได้ทำงานรับใช้ท่านอ๋องถือเป็นวาสนาของเขา เขาอายุยังน้อย เป็นช่วงที่ควรฝึกฝนขัดเกลา จะกลัวอะไรกับความยากลำบาก!"

หวังมู่หานหัวเราะ "ถูกต้อง! คำนี้แหละ เวลานี้เป็นช่วงที่ได้ทำเว่ยจีตั้งอกตั้งใจทำงานให้ท่านอ๋อง...จะปล่อยให้เรื่องจุกจิกหมุมหมิมมาทำเสียงานได้อย่างไร สูหยินเองก็คิดเช่นนี้เหมือนกันหรือไม่"

เจียงสูหยินหน้าถอดสี แม้สูหยินผู้เฒ่าเว่ยจะฟังไม่ออกแต่นางฟังออก ชูเท้าหลังให้หวังมู่หานมาเตือนนาง เจียงสูหยินบิดผ้าเช็ดหน้าอย่างประหวั่นพร่นพรึง ทั้งที่นางเพิ่งคุยเรื่องสาวใช้ห้องข้างกับเว่ยจีไปเมื่อยามเว่ย ผ่านมาแค่ชั่วอดีตใจใหญ่เหตุใดชูเท้าหลังถึง?

เจียงสูหยินนึกดีใจนิดๆ ที่ตนไม่ใช่พวกสำคัญตัวเอง ทั้งยังแอบบอกให้เว่ยจีไปสอบถามชู่เซาหลิงก่อน ดูจากตอนนี้ท่าทางชู่เซาหลิงจะไม่เห็นชอบ จึงอาศัยโอกาสนี้มาเตือนนาง

* ผู่หลิง หรือไปจากสน มีรสจัด ฤทธิ์เป็นกลาง สรรพคุณขับน้ำและความชื้น ช่วยบำรุงม้าม และช่วยให้นอนหลับสบาย

เจียงฮุยยืนรู้สึกสับสน นางฝันยิ้มพลางผงกศีรษะ "แน่นอนเจ้าค่ะ"

เมื่อหวังมู่หานบรรลุลุคประสงค์แล้วก็เอื่อยถ้อยคำเกรงใจอีกหลายประโยค
ก่อนจากไป

เว่ยจีหลับละลึมละอ้อยู่บนรถม้าจนถึงวังจินอ๋อง พอตรวจรายชื่อผู้คุ้มกัน
ที่อยู่เวรเสร็จเขาก็ไปหาฉู่เซาหลังที่ตำหนักบรรทมด้านหลัง ทว่าหวังมู่หานมาถึง
ก่อนเขาหนึ่งก้าว กำลังดูแลรับใช้ฉู่เซาหลังอ่านหนังสือ

"สิ่งที่ควรพูดได้พูดไปหมดแล้ว?" ฉู่เซาหลังพลิกหนังสือด้วยท่าที่สบายๆ
"เจียงฮุยนึกฟังเข้าใจหรือไม่"

หวังมู่หานโค้งตัว "เจียงฮุยนั้นปราดเปรี๊ยะยิ่ง นางฟังเข้าใจ ท่านอ๋อง...
อันที่จริงเจียงฮุยนั้นไม่ได้คิดเป็นอื่น เพียงแต่ความรู้สึกของมารดาอย่ามอดต้อง
เกรงว่าได้ทำเว่ยจะได้รับคามอยู่ดีกรรม"

ฉู่เซาหลังโยนหนังสือไปไว้ที่ด้านข้างแล้วลุกขึ้น "ข้ารู้ หาไม่แล้วข้าคง
ไม่ใจกว้างถึงเพียงนี้"

ระหว่างที่ทั้งสองคนคุยกัน เว่ยจีได้เดินเข้ามาในตำหนักบรรทม เขา
ทำความเคารพอยู่ด้านนอก "ท่านอ๋อง ผู้น้อยกลับมาแล้วขอรับ"

"กลับมาแล้วยังไม่รีบเข้ามาอีก!" ฉู่เซาหลังหลุดคำ "เคยออกจากวังมาแล้ว
ยังจะมากพิชิตนั้ไปอีก อายุยังน้อยแต่กลับทำตัวเหมือนคนแก่"

เว่ยจีเฝ้าปากอมยิ้ม ลุกขึ้นเดินเข้าไปด้านใน เห็นหวังมู่หานสวมชุดหมั่ง*
สีเงินสำหรับออกไปข้างนอกจึงเอื่อยอย่างสงสัยว่า "วันนี้คงออกไปข้างนอกหรือ
ขอรับ"

ฉู่เซาหลังหันไปมองหวังมู่หานแวบหนึ่ง หวังมู่หานจึงรีบบอก "ข้าฯ...วันนี้
เหลือวันอ๋องรับราชการอง ท่านอ๋องจึงให้ปาวเผ่านำของขวัญไปมอบให้"

เว่ยจีก็ได้คิดเป็นอื่น แต่แอบบ่นในใจว่าเหตุใดจึงเป็นเรื่องอนุกรรยาอีกแล้ว
ด้านฉู่เซาหลังยิ้มพลางเอ่ย "วันนี้ไปทำอะไรที่บ้าน เล่าให้ข้าฟังหน่อยซิ..." พลุด
พลางดึงมือเว่ยจีเดินเข้าไปด้านใน ส่วนหวังมู่หานรีบถอยออกไป

ทั้งสองเคลียดลอกกันอยู่บนเตียงพลางพูดคุยกันเป็นพักๆ ฉู่เซาหลังหลับได้

* ชุดหมั่ง เป็นชุดพิธีการของขุนนางผู้ใหญ่และชนชั้นสูงของจีนสมัยโบราณ

แผ่นหลังของเว่ยจีเบาๆ พุดเสียงนิบ "มะรืนเป็นวันที่สาม เดือนสาม เทศกาลซ่งซื่อ* ไทเฮาจึงให้คนมาบอกข้าว่าเมื่อถึงเวลาให้ข้าตามเสด็จไปที่วังตากอากาศริมแม่น้ำทั้งเหอ เจ้าจงไปบอกกล่าวจางลี่เฟิงเอาไว้ล่วงหน้า เพราะเมื่อถึงเวลาเจ้าต้องตามข้าไปด้วย"

เว่ยจีผิงกศิระะ "เทศกาลซ่งซื่อจะไปทำกิจกรรมอะไรที่วังตากอากาศหรือขอรับ แต่ประกอบพิธีบวงสรวงในวังหลวงมิได้หรือ"

ผู้เฒ่าหลิงหัวเถาะเบาๆ "ปีนี้ฮ่องเต้กับไทเฮาทรงพระเกษม อยากไปก็ไปเถอะ ที่นั่นฤดูร้อนมาไว เวลานี้บุปผาฤดูร้อนกำลังเบ่งบานพอดี เจ้าจะได้ไปดูด้วยกัน"

เว่ยจีพยักหน้ายิ้มๆ

"เหตุใดจู่ๆ จึ่งจะไปวังตากอากาศ" ลีเฟยไฉ่นางกำนัลออกไป กล่าวด้วยน้ำเสียงร้อนใจ "เดิมจะจัดงานในวังมิใช่หรือ...จู่ๆ ไทเฮาเกิดอยากไปวังตากอากาศ ริมแม่น้ำทั้งเหอเช่นนี้จะทำอย่างไรดี คอยหาโอกาสอื่นดีหรือไม่"

ผู้เฒ่าหว่นิ่งไปนาน "ไม่จำเป็น วันที่สาม เดือนสามนั้นแหละ ในเมื่อจะไปวังตากอากาศก็จัดการที่วังตากอากาศเสียเลย ถึงตอนนั้นยังมีคนพบเห็นมากยิ่งเป็นการดี"

ลีเฟยลั่นเล "ช่างเถอะ ฤกษ์ดีมีผู้ฤกษ์สะดวก เอาวันที่สาม เดือนสาม"

* เทศกาลซ่งซื่อ ตรงกับวันที่ 3 เดือน 3 ตามปฏิทินจันทรคติจีน ในวันนี้ผู้คนจะไปเล่นไหว้ที่ริมน้ำ ระหว่างชิงอัปมงคลขจัดโรคด้วยการอาบน้ำสมุนไพร ในสมัยราชวงศ์เว่ยและจีนเริ่มกลายมาเป็นเทศกาลสังสรรค์ ริมแม่น้ำของเหล่าเชื้อพระวงศ์ ขุนนาง และบัณฑิต การละเล่นที่จะขาดไม่ได้คือ 'ไหลจอกตามน้ำ' ผู้เล่นจะนั่งริมทางน้ำที่มีลักษณะแคบแคเดียว เมื่อจอกสุราไหลตามน้ำไปหยุดใกล้ผู้ใด ผู้นั้นต้องแต่งกลอน ไม่เช่นนั้นจะถูกปรับสุรา

everY

ISBN 885-930-51-1594-8

8 859305 115948

חוט 59 ורוד

©JJWXC